

EG TIL KAMP!

25 % et minimumskrav

Etter krigen har kapitaleierandelen av nasjonalproduktet økt mye mer enn lønnsstakerne andel. Når det gjelder skattene er det derimot omvendt – disse har økt mer for lønnsstakerne enn for næringslivet og aksjonærene.

Fra 1959 til 1965 steg realloanna for mannlige arbeidere med gjennomsnittlig 3,2 % pr. år (Fra »Lønnsstatistikk for arbeidere 1968« utgitt av NAF.) Samme tid steg realverdien av inntektene for selvstendige næringsdrivende utenom jordbruk, skogbruk og fiske med gjennomsnittlig 7,7 % pr. år, altså en økning på langt over det dobbelte sammenliknet med lønnsstakerne (Fra »Økonomisk Utsyn over året 1968« fra Statistisk Sentralbyrå).

Bruttoskatten i prosent av nasjonalproduktet økte fra 29,2 i 1955 til 35,0 i 1963. I 1950 var skatt på kapitaleierne (gruppen »privat inntekt av arbeid og kapital minus lønn«) inntekter 22,8 %. I 1960 var den redusert til 18,7 %. Og i 1964 ned til 16,4 %. (Alle tallene er hentet fra »Aktuelle skattetall 1965« nr. 11 i serien »Artikler« fra Statistisk Sentralbyrå).

Ut fra dette er det klart at når det samlede skattetrykket øker samtidig som kapitaleierne slipper med stadig mindre skatt, er det arbeidene som får svi.

Vi tar nå for oss prisutviklinga foran lønnsoppgjøret 1968, utviklinga i produksjonen og produktivitet og finner av dette hva som hadde vært rimelig å kreve i lønnsøkning ved dette oppgjøret. (Alle opplysninger nedenfor er hentet fra Statistisk Månedshäfte nr. 9 1969 og »Økonomisk Utsyn« for 1967 og 1968).

Prisstigninga i forrige tariffperiode: 8,5 %
Produktivitetsøkning (Bergverk og industri): 9,5 %.

Fra 16. mai 1967 fikk arbeiderne et lønns tillegg på 27 øre pr. time som kompensasjon for at konsumprisindeksen overskred den røde strek 15. april samme år. (Denne kom-

pensasjonen dekket bare 70 % av prisstigninga).

Dette tillegget betydde en lønnsøkning på 2,7 %.

En har da følgende:

Prisstigning	8,5 %
Produktivitetsøkning	9,5 %
	18,0 %
–Kompensasjon fra 16. mai 1967	2,7 %
	15,3 %

Et krav om en generell lønnsøkning på 15,3 % hadde vært det rimelige ved lønnsoppgjøret 1968 for at ikke arbeidernes relative andel av produksjonen skulle bli mindre enn tidligere.

Men det som skjedde var at det ble gitt et generelt lønns tillegg på bare 12 øre pr. time og et lavtlønns tillegg på gjennomsnittlig 4,7 øre. Dette utgjorde en lønnsøkning på ca. 1,6 %.

Fra forrige lønnsoppgjør har en da følgende udekkede post:

15,3 % – 1,6 % = 13,7 %

For akkordarbeiderne ble det dessuten gitt bare 2/3 kompensasjon for arbeidstidsforkortelsen. For verkstedoverenskomsten i Jern og Metall ble det ikke gitt noen generell lønnsøkning i det hele tatt, bare en økning i timelønnsatsene på grunn av arbeidstidsforkortinga.

Det er selvsagt ennå ikke mulig å si hva som vil bli det endelige resultat med hensyn til priser og produksjon i denne tariffperioden. Men ved å ta utgangspunkt i det som har skjedd til nå, kan vi beregne så noenlunde hvordan dette vil komme til å se ut.

Konsumprisindeks for mai 1968	99,3 %
Konsumprisindeks for juli 1969	103,6 %
Prisstigning over 14 måneder	4,3 %
Økning 4,3 %	

fortsettes s. 14

RENTEHEVING - dyrere å bo

9

Husbankrenta går stadig opp. I 1965 ble utlånsrenta hevet til 4, 5 % for 1. prioritetslån og 5 % for 2. prioriteten.

Regjeringa har nå varslet at utlånsrenta på nytt vil bli hevet, denne gang med en halv prosent. Etter dette må altså de som låner i Husbanken betale 5 % for 1. prioritetslån og 5, 5 % for 2. prioritetslån.

Denne renteøkninga vil imidlertid også ramme folk som har tatt opp lån før. F. eks. vil de som fikk lån til 2, 5 % - 3, 5 % rente før 1965 nå måtte betale etter de nye rentesatsene, dersom bindingstida for rentesatsene er utløpt. Andre låntakere vil få kjenne renteøkninga etterhvert som bindingstida for deres lån utløper. Bindingstida ble i 1965 satt til 5 år.

I tillegg til dette kommer den generelle renteøkninga for private lån etter at diskontoen ble hevet. Renta vil i de fleste tilfeller her ligge på omlag 8 %. For de mange som må benytte en slik toppfinansiering for å dekke innskuddet i boligbyggelag, eller til eget hus, vil økninga bli særlig kraftig.

La oss med et eksempel illustrere hva dette betyr i økte boligutgifter for en familie som ønsker å skaffe seg en leilighet i et nytt boligbyggelag eller å bygge seg sjøl et rimelig hus.

Her har vi bare brukt tall for låntakere i Husbanken. For alle dem som har måttet ta opp lån i forsikringsselskaper, banker eller andre private låneinstitusjoner, vil forholdene sjølsagt bli mye verre.

Det samlede gjennomsnittslån fra Husbanken (1. og 2. prioritetslån) vil i 1970

være 66300 kr. I et boligbyggelag vil en andelshaver måtte betale renteutgiftene for dette, samt i tillegg skyte til et innskudd, ofte på ca. 25000 kr. En husbygger må idag regne med å måtte skaffe minst et tilsvarende beløp i tillegg til husbanklånet. Denne private toppfinansieringa vil for de fleste måtte skje ved å ta opp et privat banklån. Også her har det vært en rentestigning, i beste fall har den økt bare fra ca. 7 % til 8 %.

Vi har ut fra dette satt opp en enkel oversikt som viser renteutgiftene for Husbanklån for regjeringa satte inn sine krisetiltak i høst, og utgiftsnivået etterpå. Som en ser vil renta for 1. prioritetslånet stige med kr. 265 årlig og 2. prioritetslånet med kr. 66, 50, tilsammen ei renteøkning for husbanklånet på hele 331, 50.

Eirenteøkning på 1 % for det private banklånet gir i tillegg til dette en merutgift på kr. 250,-. For en vanlig arbeiderfamilie vil altså renteøkninga føre til boligutgifter som ligger nesten 600 kroner høyere årlig enn tidligere.

Regjeringa snakker riktignok om at huseleiestøtten skal økes for å unngå »uheldige sosiale følger av renteøkningen«. Ikke minst med tanke på det enorme underskuddet som allerede preger statsbudsjettet er det utenkelig at denne »boligstøtten« vil få betydning for særlig mange av de hundretusener familier som vil få større eller mindre økning av boligutgiftene. For folk flest kommer denne utgiftsøkninga også i tillegg til det de må betale for prisstigning og momsspekulasjon. Truselen om ei senking av levestandarden er derfor for mange høyst reell.

Renteutgifter for forhøyelsen:

		Etter:
53 000 kr. 1. prioritets Husbanklån 4,5 % rente:	kr. 2385,00	5,0 % rente: kr. 2650,00
13 300 kr. 2. prioritets Husbanklån 5,0 % rente:	kr. 665,00	5,5 % rente: kr. 731,50
25 000 kr. privat banklån 7,0 % rente:	kr. 1 750,00	8,0 % rente: kr. 2000,00
Renteutgifter til sammen	kr. 4800,00	kr. 5381,50

Økte renteutgifter etter forhøyelsen:

Kr. 581,50 pr. år, dvs. ca. 50 kr. pr. måned.

MER SPEKULASJON

for nyttår kunne føre med seg at motstanden mot moms ble så stor at omlegginga til nytt skattesystem måtte legges på is. Regjeringa veit også at stemninga mot moms etterhvert har blitt meir og meir militant på de fleste arbeidsplasser. Derfor håper den at prisstoppen vil gi folk inntrykk av at myndighetene har prisene under kontroll, slik at momsen smertefritt kan innføres. Dessuten må prisstoppen sees i sammenheng med det kommende lønnsoppgjøret. Det er innlysende at ei ukontrollert prisstigning i løpet av høsten ville resultert i beinharde kompensasjonskrav fra de fagorganiserte side. Regjeringa håper derfor at prisstoppen vil virke »dempende« på misnøyen også her.

Handelsnæringen har selvsagt gått til kraftig angrep på prisstoppen. Dette må ikke forlede noen til å tro at den i realiteten er et tiltak som kan sikre arbeidsfolks interesser.

Småkapitalistene raser mot prisstoppen fordi den gjør mulighetene til å spekulere og innkassere ekstraprofit langt mindre enn før, særlig i forbindelse med julehandelen. Dette betyr ikke at de har gitt opp kampen. Adm. direktør i Norges Kolonial- og Landhandlerforbund understreket i et intervju med Morgenbladet 4/10 hva som ville bli følgen av prisstoppen: »Den dag prisstoppen oppheves . . . sannsynligvis 1. januar . . . vil resultatene melde seg med tyngde: Først prisstigning som følge av momsen, dernest den almindelige prisstigning, og på toppen av det hele må kjøpmannen innkalkulere i den nye pris de omkostninger han ikke får dekket i høst på grunn av prisstoppen».

Med andre ord: prisene vil stige enormt straks prisstoppen oppheves.

Men om småkapitalistene protesterer så kan storkapitalen gni seg i hendene. For de baserer ikke profitten på kortsiktige spekulasjonstiltak, men på en jevn og langsiktig prisstigning som de selv dikterer og kontrollerer. Derfor er de først og fremst interessert i å sikre at et skattesystem som vil tjene deres

interesser blir gjennomført uten streiker og annen »uro i arbeidslivet«.

Siden en god del av monopolkapitalistenes produksjon går til *utlandet*, vil det også være begrenset hva de vil tjene på ei kraftig prisstigning innenlands. Prisspekulasjon ville også forsterke de fagorganiserte krav om kompensasjon og lønnsøkning ved tariffoppgjøret, noe som eksportindustrien for enhver pris ønsker å unngå. Derfor er monopolkapitalistene utvilsomt godt fornøyd med regjeringas vedtak.

Men samtidig fører sjølsagt prisstoppen til at folk flest blir mer oppmerksomme på krisa og spekulasjonen enn de var før. Bl. a. for å hindre at dette gir seg utslag i et fornyet kjøpepress, har regjeringa nå hevet diskontoen og vedtatt å øke det beløp som bankene er tvunget til å plassere i Norges Bank.

Dette betyr at det både blir mindre penger enn før som kan lånes ut fra bankene, og det har ført til at renta på utlån har gått opp med ca. 1 %. Begge deler bidrar til å minske muligheten for vanlige lønnsstakere til å finansiere »moms-innkjøp« før jul ved å ta opp lån. Dersom dette skjedde ville nemlig prisene gå opp uansett prisstoppen, dvs. at regjeringa ville miste enhver kontroll med utviklina

Det er som nevnt varslet at prisstoppen skal oppheves allerede 1. januar. Og handelsstanden har klart sagt fra at den vil forsøke å karre til seg det tapte gjennom en voldsom prisøkning straks etter nyttår. I denne situasjonen må arbeidsfolk ikke utelukke mulighetene for at regjeringa vil forsøke å inngå en hestehandel med LO »for å sikre roen i samfunnsøkonomien«. En ting som kan skje er at staten »tilbyr« en langt mer varig prisstopp mot at lønnsstakerne unnlater å kreve lønnsøkning.

Alt dette understreker på nytt nødvendigheten av å forberede seg på en hard tariffkamp mot arbeidsskjøpere, den kapitalistiske staten – og dens redskap, LO-ledelsen.

TAKSTHEVING PÅ TELEFON, POST OG JERNBANE.

Regjeringa og borgerlige aviser har slått på stortromma over at ingen avgifter utenom momsen vil bli økt i 1970. Men arbeidsfolks utgifter vil nå likevel stige. Bl. a. skyldes dette en rekke *takstforhøyelser*.

For det første vil passasjertakstene på jernbanene ifølge statsbudsjettet gå opp med 5 % fra momsdagen 1. januar 1970. De som vil merke denne oppgangen er naturlig nok særlig dagspendlerne, arbeidsfolk som hver dag må reise milevis fordi de ikke får jobb andre steder enn i storbyene. For en arbeider som f. eks. jobber i Oslo, men bor i Drammensområdet, vil dette bety en årlig ekstrautgift på over 100 kroner. Kanskje er dette ikke så ka-

tastrofalt i seg sjøl, men sammen med alle de andre økte levekostnadene teller også slike beløp mye for en anstrengt økonomi. Godstakstene ved NSB vil fra nyttår stige med hele 20%. Telefon- og telegramtakstene kommer også til å stige kraftig neste år. På grunn av momsen får Televerket *utgiftsøkninger* på i alt 197 millioner kroner. Takstforhøyelsene skal dekke 126 millioner av dette beløpet, og økninga for Televerkets ytelser vil bli gjennomsnittlig 13%.

Også Postverkets budsjett skal bringes i balanse ved takstøkninger. Regjeringa opplyser i statsbudsjettet at dette skal skje ved en generell portoforhøyelse.

Skattetrykket øker

Den borgerlige regjeringa har kategorisk forsøkt å benekte at innføringa av momsen er et ledd i en skatte- og avgiftspolitik som først og fremst er rettet mot det arbeidende folket. Men Statsbudsjettet for budsjettperioden 1970 viser med klare ord at skatte- og avgiftstrykket har økt kraftig i løpet av de siste åra, og at regjeringa tar sikte på et enda sterkere press i tida framover.

Dersom en tar for seg skatter og avgifter over statsbudsjettet målt som andel av bruttonasjonalproduktet, viser det seg at følgende utvikling har foregått i 60-åra:

1961	15,2 %
1965	15,7 %
1969	16,5-17,0 %

I 1970 vil som kjent staten få et »tap« i skatteinntektene, fordi en del av momsen vil tilflytte statskassa først året etter. Men for folk kommer jo disse utgiftene i 1970, og de må derfor tas med når skattetrykket skal be-

regnes. Resultatet blir da, uttrykt med finansminister Myrvolls ord: »Holder en betalingsforskyvningene i 1970 utenom, dvs. ser en på skatteinnbetalingene på årsbasis, ligger anslaget for skatter og avgifter i 1970 i overkant av 17 %« (s. XVIII).

Altså vil skatte- og avgiftstrykket allerede neste år øke.

Men ikke nok med det:

»For å bringe budsjettet opp i balanse i årene 1971, 1972 og 1973 vil statens inntekter av skatter og avgifter måtte ta en større andel av bruttonasjonalproduktet.« (s. XVIII).

I tillegg må en ta i betraktning at det maksimale skatteøre, som benyttes av de fleste kommuner, nå skal heves fra 19 til 20. Det er derfor innlysende at det samlede skatte- og avgiftspresset fra stat og kommune vil gi merkbare utslag på arbeidsfolks levestandard i tida framover.

BLOKKEN MOT MARXIST-LENINISTENE

Revisjonistisk framstøt dømt til nederlag

I løpet av de siste åra har marxist-leninistene styrket si stilling i de fleste vest-europeiske land. Partier, ungdomsorganisasjoner og grupper har overalt grodd fram som proletære svar på den revisjonistiske oppløsninga i de tidligere kommunistiske partiene.

I Norge har denne framgangen markert seg på tre felter; i utviklinga av SUF(m-l) fra en pasifistisk sekt til en marxist-leninistisk klassekamporganisasjon, gjennom dannelsen av de sosialistiske arbeids- og studiegruppene etter bruddet i SF og gjennom at marxist-leninistene i NKP og KU har ført fram en stadig hardere kritikk av revisjonist-ledelsen.

Denne kritiklinga har etterhvert ført til panikk blant revisjonister og reformister av alle avskygninger som føler »sitt politiske grunnlag» skrumpe inn til omtrent ingenting.

Denne felles redselen for »faren fra øst», dvs. fra marxist-leninistene, har også ført disse gruppene nærmere sammen, gitt dem et begrenset, men enhetlig politisk mål: Marxist-leninistene må for enhver pris bekjempes og isoleres.

Tendensen til den anti-marxist-leninistiske blokken har vi sett lenge. Særlig NKP-ledelsen har ivret etter et nærmere samarbeid med »venstrekreftene» for å demme opp for det revolusjonære oppsvinget. Både i NKP og SF har det vært hard kamp mellom den revolusjonære og reformistiske eller revisjonistiske linja. I SF førte dette til splittelsen på landsmøtet siste vinter.

SF-ledelsen turde imidlertid ikke ta sjansen på en åpen allianse med NKP-revisjonistene før valget, sjøl om de, som Berge Furre innrømmer i Orientering nr. 38, gjerne ville. Valgnederlaget endret dette bildet totalt. Både Reidar T. Larsen og SF-ledelsen snakker nå åpent om nærmere kontakt og samarbeid. Samtidig går de til hatske angrep på marxist-leninistene. I NKP illustreres dette ved avskjedigelsen av formannen i Sol.kom., marxist-leninisten Svein Johnsen fra hans stilling i Friheten, og KU's eksklusjon av formannen i Kristiansandlaget.

SUF(m-l) får nå skylda for SF's valgnederlag. SF hadde ikke »avgrenset seg» nok fra marxist-leninistene. I medlemsbrevet fra Universitetet SF før den ekstraordinære General-

forsamlinga i Det Norske Studentersamfunn, blir dette sagt med rene ord:

»USF er et SF-lag. Dette innebærer at vi har et ansvar overfor partiet og partiets politikk. Ved manglende vilje til å ta et oppgjør med SUF der vi er uenige med dem, står vi i fare for å bli så identifisert med SUF utad at vi kompromitterer partiet. . . . Ledende partitillitsmenn lokalt og sentralt gir oss den fulle støtte i dette syn».

Finn Gustavsen bekrefter dette i Orientering nr. 38, hvor det heter: »Bruddet i de to organisasjoner er positivt også for SF som parti. Det klargjør, hva mange dessverre ikke har visst, at bruddet mellom SF og SUF var definitivt».

Men SF er svakt og kan ikke bekjempe marxist-leninistene alene. Massene klarer partiet slett ikke å mobilisere.

Løsninga blir å alliere seg med NKP-revisjonister, furubotniker og Unge-Venstre-SF'ere på topplanet.

Denne anti-marxist-leninistiske blokken har også mer og mer fått en klar *revisjonistisk* karakter. Akkurat som Reidar T. Larsen og KU angriper nå SF-lederne Sol.koms. paroler mot USA-imperialismen og NATO for å være »sekterske»! De klager over at Sol.kom. klart og tydelig har tatt avstand fra Sovjets overfall på Tsjekkoslovakia og samarbeidet med USA-imperialismen. Og de hevder til og med at FNL-aktivistene ikke bør ha kontrollen over Vietnamarbeidet. Politikken bør nemlig etter deres mening avgjøres ved tautrekning mellom pampene fra ulike store *organisasjoner*. I realiteten er ikke dette noe annet enn den Håkon Lie-inspirerte *Vietnambevegelsens* linje.

SF- og NKP-ledelsens ville angrep på Solidaritetskomiteen og Kampanjen Norge ut av NATO viser at de nå ikke skyr noen midler for å bekjempe kommunistene.

Men de ». . . løfter på en stor stein bare for å slippe den på sine egne føtter». Progressive medlemmer av SF og NKP og alle andre ærlige anti-imperialister tar avstand fra revisjonist-ledernes dolkestøt mot frontene, og de svarer med dobbelt innsats i kampen mot USA-imperialismen og dens leiesvenner.

VILLE ANGREP PÅ SOLIDARITETSKOMITEEN

Opptakten til revisjonist-ledernes forsøk på å splitte frontene fikk vi den 13/10 på ei ekstraordinær generalforsamling i Studenter-samfundet i Oslo. Der hadde FNL-aktivister satt fram forslag om å bevilge 10000 kroner til Solidaritetskomiteen for Vietnam i forbindelse med Vietnamuka 20.-26. oktober. En del ledende SF'ere og representanter for Reidar T. Larsens studentgruppe gikk imot dette forslaget fordi de var »misfornøyde med Solidaritetskomiteens arbeid». Men istedet for å diskutere sine ankepunkter mot Solkoms arbeid innad i fronten, bruker de Studenter-samfundet til »å foreta en politisk grenseoppgang mot SUF», som det står i brevet til SF-medlemmene ved Universitetet.

For å forsøke å rettferdiggjøre dette bruddet med Solkom, satte revisjonistene fram ei rekke usannheter. Det gikk igjen i debatten at Solkom bare er et underbruk av SUF(m-l), og at Vietnamarbeidet får stadig mindre oppslutning. Dette reagerte FNL-aktivistene sterkt på, for de har jo helt andre erfaringer fra det praktiske arbeidet ute blant folk. For

det første arbeider de sammen med folk med ulik politisk tilknytning, fra Senterungdommen til SUF(m-l) i solidaritetsarbeidet for Vietnam. For det andre veit de at stadig flere FNL-grupper tar del i Vietnam-ukenes arrangementer, og »For Vietnam» har økt opplaget til 15 000.

Ved at SF-lederne og RTL—studentene på denne måten satte partitaktiske hensyn foran hensynet til det anti-imperialistiske arbeidet i Norge, fikk de mange av sine egne menige medlemmer imot seg. Og det var bare ved hjelp av de konservative i salen at revisjonistene klarte å stemme ned bevilgningsfor-slaget.

Den 17/10 inviterte Solkom til møte på Universitetet om retningslinjene for Vietnamarbeidet i Norge. SF-pampene turde ikke møte. I en stensil sa de at de ikke var interessert i å diskutere på Solkoms premisser og oppfordret sine medlemmer til boikott av møtet. Men FNL-aktivistene på Universitetet møtte likevel fram og ga sin fulle støtte til Solidaritetskomiteens arbeid. Dette lover godt for innsatsen i Vietnam-uka!

PAMPENE VIL LEGGE NED ANTI-NATO-ARBEIDET

Dagen etter at ledelsen i Universitetet SF hadde gått til angrep på Solidaritetskomiteen for Vietnam holdt Hovedkomiteen i Kampanjen NORGE UT AV NATO møte hvor et flertall vedtok at Kampanjen var nedlagt. Dette forsøket på å legge ned Kampanjen er ingen tilfeldighet, men et ledd i SF-ledelsens og andre reformistklikkers forsøk på å isolere marxist-leninistene ved å rasere de anti-imperialistiske frontene.

De uttrådte medlemmene av Hovedkomiteen hevder at uttalelsen fra Oslo/Akershus-utvalget av Kampanjen (se referat fra møte der ovenfor) om kampanjens politiske linje framover bryter med prinsippene for tverrpolitisk arbeid. Men hva slags »tverrpolitisk arbeid» har Hovedkomiteens flertall drevet med? De sender ut pressemeldinger som ikke tas inn i avisene, og lager opprop med kjente kvinner og menn. Denne formen for tverrpolitisk virksomhet har ikke til dags dato brakt det norske folk et skritt nærmere nasjonal uavhengighet. Når så kampanjens medlemmer krever ei omlegging av arbeidsstilen, skriker de opp om kommunist-kupp og gjør hva de kan for å skade kampanjens videre arbeid.

Men arbeidet mot norsk medlemskap i NATO og for nasjonal sjølstendighet stanser

ikke ved at kjente kvinner og menn trekker sine navn fra tittelhodene. Mindretallet i Kampanjens hovedkomite, som teller medlemmer fra DNA, SUF(m-l) og Unge Venstre, fortsetter sitt arbeid og vil sette alle krefter inn for å lage et konstruktivt landsmøte i sam-svar med medlemmenes ønske.

De første reaksjonene på den forakt Hovedkomiteeflertallet ved dette har vist for Kampanjens medlemmer, er allerede kommet. I Eidsvoll er det enstemmig fatta vedtak om at det snarest må innkalles til landsmøte og at HK-flertallets handlemåte er beklagelses-verdig. SF-medlemmer på Universitetet i Oslo som har deltatt aktivt i Kampanjens arbeid gjennom Faglig Studentfront har også tatt avstand fra SF-ledelsens handlemåte i denne saka. Dessuten har Bergenslaget av Kampanjen sendt ut en erklæring hvor de kritiserer HK-flertallets handlemåte og krever at landsmøte blir innkalt.

KLASSEKAMPEN oppfordrer derfor alle kampanjens medlemmer og andre NATO-motstandere til å yte en ekstra innsats i kam-pen for norsk sjølstendighet og mot USA-imperialismen og dens leiesvenner.

La ikke splittelsesmakene gi borgerskapet grunn til å triumfere!

ÅRSMØTET I OSLO/AKERSHUSAVD. AV ANTI-NATO-KAMPANJEN AVVISER ALL-EUROPEISK »SIKKERHETS»AVTALE

Til årsmøtet for Oslo/Akershus-avdelinga av »Norge ut av NATO» 23. september hadde det møtt ca. 400 medlemmer. Formannen i den perioden som løp ut, Kjell Hovden, stilte i sin tale spørsmålet om hvorfor Oslo/Akershus-avdelinga hadde stått for en rekke gode og vellykte arrangementer, og hvorfor medlemstallet i denne avdelinga hadde økt jamt, mens anti-NATO-arbeidet nærmest har stått i stampe flere andre steder i landet. Det svaret han kunne gi, var at hovedkomiteen i kampanjen »Norge ut av NATO» hadde fulgt en feilaktig politisk kurs og blant annet gått imot samarbeid med andre anti-imperialistiske masseorganisasjoner. Oslo/Akershus-avdelinga, derimot, har forsøkt å gjøre kampanjen til en virkelig anti-imperialistisk bevegelse og en front for norsk uavhengighet.

Med overveldende flertall sluttet årsmøtet seg til Hovdens kritikk av hovedkomiteen og vedtok en resolusjon som krever nytt landsmøte i kampanjen. Resolusjonen staker opp de retningslinjene som anti-NATO-arbeidet i landet bør følge dersom »Norge ut av NATO» skal komme ut av dødvannet og vinne oppslutning fra det norske folket.

NATO – EN TRUSEL MOT POLITISK OG ØKONOMISK SJØLRÅDERETT

Resolusjonen sier innledningsvis at:

»Kampanjen »Norge ut av NATO» har framstilt NATO som en allianse rettet mot Sovjet. Dette bygger på en feilaktig analyse av NATO's formål. Det blir mer og mer tyde-

lig at NATO i dag ikke primært er rettet mot Warszawapakt-landene. Dette kommer klart fram gjennom det stadig økende samarbeidet mellom Sovjet og USA. NATO's hovedoppgave er å sikre USA-imperialismens økonomiske utbytting av landene i Vest-Europa både politisk og militært. NATO utgjør en trusel mot politisk og økonomisk sjølråderett. NATO er en garanti for at amerikansk og europeisk storfinans kan fortsette sin undertrykking av folket i medlemslandene. Her i landet er NATO et redskap i storfinansens hender for å hindre at det breie lag av det norske folket aktivt skal gå inn for ei nasjonal, uavhengig linje. På samme måten er Warszawapakten Sovjet-imperialismens redskap for å kneble folket i sine medlemsland.

Etter Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia ble det klart for de fleste at Kampanjens argumentasjon om Sovjet som en fredelig, ikke-aggressiv makt var uholdbar. Det ble umulig å opprettholde illusjonen om at Sovjet ikke utgjorde noen trusel mot Europas og verdens folk. – Kampanjen »Norge ut av NATO» tok i en uttalelse avstand fra invasjonen, men fortsatte sin overflatekritikk om stormaktsinteresser overfor de små land, i stedet for å ta opp en grundig analyse av Sovjet- og USA-imperialismen.

USA's og Sovjets samarbeidslinje blir videreført av ledende medlemmer i Kampanjen som går inn for all-europeiske sikkerhetsavtaler. Slike planer er en direkte trusel mot

verdensfreden ved at en slik allianse blir rettet mot Kina og de andre landene i Asia, Afrika og Latin-Amerika, foruten at det vil bety ei styrking av USA's og Sovjets kontroll av sine interesseområder i Europa.»

MILITÆRSTRATEGISK DEBATT PÅ NATO-GENERALENES PREMISSE

Det heter videre i resolusjonen bl. a.:

»Kampanjen »Norge ut av NATO» har tatt opp en militærstrategisk debatt på NATO-generalenes premisser, noe som er en følge av Kampanjens feilaktige syn på NATO's rolle. Kampanjen tar for seg misforhold innen NATO som manglende demokrati i organisasjonen, opplæring i bruk av atomvåpen o. l., men legger ikke vekt på hovedsaka vedrørende NATO, nemlig at organisasjonen er et nødvendig og viktig redskap for USA-imperialismen og dens norske medhjelpere. Kampanjen har ikke lagt vekt på å avsløre NATO's undertrykkingsfunksjon overfor folket i Norge.

Heller ikke når det gjelder arbeidsmetoder har Kampanjen fjernet seg fra »Kampanjen mot atomvåpen». Hovedtyngden av arbeidet består fortsatt i å samle kjente navn i annonser og å skrive leserinnlegg i NATO-pres-sa.»

HOVEDLINJENE I DET FRAMTIDIGE ARBEIDET

På bakgrunn av de alvorlige politiske og organisatoriske feil i Kampanjen som resolusjonen peker på, blir det krevd nytt landsmøte

så fort som mulig. På dette landsmøtet må det trekkes opp klare linjer for Kampanjens framtidige arbeid.

Oslo/Akershus-avdelinga av Kampanjen mener at anti-NATO-arbeidet må ta utgangspunkt i følgende fakta:

I. NATO sikrer den amerikanske monopolkapitalen og dens europeiske vasaller herredømmet over folket i Norge og de andre medlemslandene.

II. NATO er et redskap for USA-imperialismens aggresjon overfor og undertrykking av folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

III. Warszawapakten er Sovjetimperialismens redskap for undertrykking av folken i Øst-Europa, samtidig som den brukes i deres politiske utpressing overfor de nye nasjonene i Asia og Latin-Amerika.

IV. NATO og Warszawapakten samarbeider om å undertrykke folkene i sine egne medlemsland.»

FORMANNEN I KU GIKK MOT RESOLUSJONEN

Det blei også vedtatt en resolusjon som oppfordret til motstand mot fascistfilmen »The Green Berets» og en resolusjon mot »all-europeiske sikkerhetsavtaler». Slike avtaler vil bare bety en fastere organisering av samarbeidet USA-Sovjet, og kan ikke være noe alternativ til NATO. Tvert imot, de ligger helt

Sovjet rustet til krig mot folkets Kina

11

En gammel imperialistisk læresetning lyder: »For å erobre verden må man erobre Asia. Og for å erobre Asia må man erobre Kina». USA-imperialismen og den sovjet-russiske sosialimperialismen har tydeligvis lagt seg dette på sinne i forsøket på å dele opp verden mellom seg. USA-imperialismens nederlag for den vietnamesiske folkekrigen har hittil holdt dem fra å starte en angrepskrig mot Kina. Det siste halvårets grenseprovokasjoner viser at det først og fremst er revisjonistene i Kreml som nå har fått oppgaven å forberede et væpnet overfall på det kinesiske folket. Sjøl om lederne i Washington og Kreml idag »konkurrerer» i mange asiatiske land på imperialisters vis, støtter de i fellesskap de reaksjonære og fascistiske regimer i f. eks. India, Indonesia og Formosa som bruhoder mot folkets Kina.

OPPRUSTNING OG GRENSEPROVOKASJONER.

Helt siden byråkrat-kapitalismen festnet sine røtter i Sovjet-unionen i slutten av 50-åra, har Sovjet-regjeringa mer og mer åpenlyst forrådt den proletariske internasjonalismen. Fra 1960 har Kreml-lederne gitt ordre til direkte militære provokasjoner langs Kinas grense. Sovjetiske grensestyrker har blitt beordret til patruljering på kinesisk territorium, kinesiske grenseinbyggere har blitt overfalt og bortført. I 1964 ble de sovjetiske grensestyrkene kraftig utvidet, og etter den tid har grenseepisoder med blodsutgytelser blitt mer og mer vanlig. Våren 1969 førte denne sosial-imperialistiske politikken til grensekrenkningene på Chenpao-øya. Den 13. august i år trengte hundrevis av russiske soldater med tanks, fly og helikoptere flere kilometer inn i Sinkiang-provinsen.

I den siste tida har stadig flere tropper blitt flyttet fra Øst-Europa til grenseområdene mot Kina. Mongolia, som fungerer som et oppmarsjområde mot Kina, er både økonomisk kolonisert og militært okkupert av Sovjet. Overalt i Mongolia blir det idag observert russiske soldater og militære kjøretøyer. Sovjet har også bygd flere militære anlegg i landet, utstyrt bl. a. med atomraketter. Et annet tegn på Sovjets krigsforberedelser er den økende våpenproduksjon. Et tegn på dette er at Sovjet i løpet av det siste året har brukt deler av sin gullbeholdning til enorme ståloppkjøp i Vest-Europa for rene rustningsformål.

Også i sovjetisk presse er det blitt offentliggjort opplysninger som viser at Kreml-revisjonistene reelt forbereder seg på å gjennomføre en angrepskrig mot Kina. Vise-forsvarsministeren Sakharov har bl. a. skrevet en artikkel der han særlig tar opp operasjonene under en lynkrig mot Peking-området. Moskvastrofaste rost, korrespondenten og etterretningsagenten Viktor Louis, har også åpent publisert at et sovjetisk atomangrep mot Kinas senter for kjernefysiske våpen, Lop Nor er meget sannsynlig.

KOLLEKTIVE »SIKKERHETSSYSTEMER»

Men opptrappinga mot Kina foregår ikke bare gjennom militær opprustning og grenseprovokasjoner. Også på det politiske plan har Sovjet-revisjonistene avslørt sin sosialimperialistiske politikk. Som KLASSEKAMPEN tidligere har omtalt, har Sovjet-lederne tidligere i år lagt fram forslag om en asiatisk »sikkerhetspakt», et kollektivt sikkerhetssystem etter John Foster Dulles' gamle mønster! Gromyko gjentok denne kongstanken i september, da han ifølge Moscow News nr. 39/69 la fram forslag »om å styrke den internasjonale sikkerheten» gjennom »effektive regionale sikkerhetssystemer i Europa, Asia og andre steder i verden».

I Asia vil denne »sikkerhetspolitikken» først og fremst ta sikte på militæravtaler som sikrer USA-imperialismen og sosialimperialismen fritt spillerom og nye alliansepartnere i kampen mot Kina. Hittil har både Nord-Vietnam, Nord-Korea, Kambodja og Pakistan sagt klart ifra at de nekter å delta i et slikt imperialistisk eventyrekspériment. Den som først og fremst har støttet disse planene er naturlig nok nikkedukken Indira Gandhi, som baserer sin makt på militær og økonomisk innsprøytning fra Kreml og Washington.

En europeisk »sikkerhetsavtale» er det også først og fremst sovjetrevisjonistene som har talt varmt for. I Norge har de funnet gjengklang for dette reaksjonære initiativet blant endel sosialdemokrater og revisjonister i Kampen Norge ut av NATO. Men hvem vil en slik »sikkerhetsavtale» sikre? I realiteten går jo forslaget ut på å etablere et militærpolitisk samarbeid mellom NATO- og Warszawa-pakt-statene, sikre herskerklassenes makt og styrke disse militæralliansene som redskaper rettet mot det arbeidende folket i Vest- og Øst-Europa. For Sovjet vil dette også innebære store muligheter til å overflytte enda større troppstyrker til grenseområdene i øst. Å gå inn for et slikt »sikkerhetssystem» er i realiteten en støtte til innringingspolitikken mot folkets Kina.

HVORFOR HISSER SOVJETREVISJONISTENE TIL KRIG?

Alle revolusjonære betraktet engang Sovjet-Samveldet som et forbilde. Under Lenins og Stalins ledelse var lar det et bolverk for sosialismen. De feil som nødvendigvis måtte bli begått under bygginga av verdens første arbeiderstat, kunne aldri overskygge den enorme framgang som Sovjet-Samveldet representerte både for sitt eget og for verdens undertrykte og utbytete folk. Men i ti-året etter Stalins død klarte borgerlig-byråkratiske elementer å tilrøve seg makta fra folket, gjeninnføre den kapitalistiske utbyttinga og opprette et byråkrat-kapitalistisk diktatur over det sovjetiske folket.

Dette har også ført til at Sovjet-Samveldets forhold til andre nasjoner er et helt annet enn før. Den proletariske internasjonalismen er blitt avløst av sosialimperialisme, sosialisme i ord – imperialisme i handling. Akkurat som USA-imperialismen er et uttrykk for monopolkapitalens stadige behov for ekspansjon, er sosialimperialismen en nødvendig følge av byråkrat-kapitalismens behov for å kontrollere stadig større markeder. Okkupasjonen av Tsjekkoslovakia var ikke en tilfeldig »ond» handling. Den var bl. a. et resultat av at Sovjet-revisjonistene ikke ønsket å gi slipp på de tsjekkoslaviske ressurser som Kreml-leder-

forts. s. 14

Sovjetiske soldater hindrer kinesiske innbyggere å fortsette produksjonen på Wupalao-øya.

FOLKETS KINA 20 ÅR

Folkerepublikken Kina feiret for kort tid tilbake sitt 20-årsjubileum. Over hele verden har marxist-leninister sendt sine hilsener til Kinas Kommunistiske Parti. I Norge overrakte Sentralkomiteen i SUF(m-l) en egen hilsen til Sentralkomiteen i KKP i anledning 20-årsjubileet.

Det heter der bl. a.:

»Den Kinesiske Revolusjonens største internasjonale betydning ligger i at den har

frambragt Mao Tsetungs Tenkning, som er marxismen-leninismen videreutviklet for vår tid. Ved å spre Mao Tsetungs Tenkning til proletariatet og det arbeidende folket i hele verden, har den ført verdens kommunistiske bevegelse over i et nytt og høyere stadium og lagt grunnlaget for nye store seire i verdens-revolusjonen. Dette har vi i SUF(m-l) sjøl erfart gjennom vårt arbeid med å forene Mao Tsetungs Tenkning med den norske klassekampens praksis.

Folkets Kina under ledelse av KKP og Formann Mao Tsetung er et lysende eksempel på at Mao Tsetungs Tenkning er uovervinnelig. Frykten for dette eksemplet er årsaken til de skamløse provokasjonene mot Kinas grenser. Verdens folks største fiender, USA-imperialismen og den sovjetiske sosial-imperialismen, slår sine krefter sammen for å forberede en angrepskrig mot folkets Kina.

Formann Mao lærer oss, at »Å bli angrepet av fienden er ikke en dårlig ting, men en god ting.» . . . »Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, så er det bare to muligheter: den ene er at krigen vil utløse revolusjonen og den andre at revolusjonen vil forhindre krigen.» Dersom USA- og sovjetimperialistene angriper det 700 millioner store kinesiske folket, som er leda av KKP og har væpna seg med Mao Tsetungs Tenkning, så vil de med sikkerhet få merke at vi lever i den epoken da imperialismen går sitt fullstendige sammenbrudd i møte, og sosialismen går fram mot en verdensomspennende seier.

Alle verdens revolusjonære, arbeidende mennesker, hele den norske, marxist-leninistiske arbeiderbevegelsen og SUF(m-l) står last og brast med det kinesiske folket, med KKP og formann Mao, og vil kjempe sammen med dem til slutten, dersom USA- og sovjetimperialismen skulle våge å starte en angrepskrig.

VÅRE BESTE HILSENER TIL FORMANN MAO TSETUNG OG VISEFORMANN LIN PIAO VED 20-ÅRSJUBILEET FOR GRUNNLEGGELSEN AV FOLKEREPUBLIKKEN KINA!

LENGE LEVE KINAS KOMMUNISTISKE PARTI! »

KAMPEN SKJERPES I NKP

FRIHETENS JOURNALISTER I STREIK MOT OPPSIGELSEN AV SVEIN JOHNSEN

LEDENDE MARXIST-LENINIST EKSKLUDERT FRA KU

Revisjonistenes forsøk på å bekjempe og isolere marxist-leninistene foregår ikke bare i de anti-imperialistiske frontene. Reidar T. Larsens forsøk på å omgjøre NKP til et venstreradikalt »marxistisk» samlingsparti er også et ledd i denne politikken. Det er derfor ingen tilfeldighet at formannen i Solidaritetskomiteen, marxist-leninisten Svein Johnsen, er oppsagt fra sin stilling som journalist i Friheten. Et annet tegn på at revisjonistene nå har funnet tida moden for et samlet framstøt er at sentralstyret i Kommunistisk Ungdom lørdag 18/10 ekskluderte Egil Engeland, formann i det marxist-leninistiske Kristiansand KUL. (Kristiansand KUL er medutgiver av tidsskriftet Røde Fane.)

Men marxist-leninistene i NKP kjemper fortsatt mot RTL's revisjonistiske linje. I Friheten har Svein Johnsens kolleger gått til streik og krever at oppsigelsen skal trekkes tilbake. Vi gjengir nedenfor deres uttalelse.

Frihetens journalister er gått til streik. Streiken er politisk motivert.

Situasjonen som er oppstått i Friheten er et resultat av kampen mellom to linjer i Norges Kommunistiske Parti, hvor spørsmålet i dag er kommet til det punkt at det faktisk dreier seg om partiets fortsatte eksistens.

I en tid hvor borgerskapet og monopolkapitalen retter en offensiv mot den norske arbeiderklassen, stiller NKPs øverste ledelse, anført av Reidar T. Larsen, seg i spissen for en aksjon, hvis hensikt er å likvidere NKP og

erstatte partiet med et nytt »venstreradikalt» parti.

Dette medfører at arbeiderklassen i en krigstid er berøvet sitt klassekampparti, som er dets viktigste våpen – og følgelig også Friheten som organ for sin interessekamp.

RTL har under påskudd av at det er nødvendig med »et par små justeringer», tilegnet seg diktatoriske fullmakter. Hans bruk av disse fullmakter er et ledd i planene om »tilpassing» av NKP til et reformistisk samlingsparti. Planens alvorlige karakter vises ikke minst ved mobilisering av borgerpressen til å

presentere dette som NKPs linje. Dermed skal våre medlemmer overrumples og stilles overfor en fullbyrdet kjennsgjering.

En direkte følge av denne planen var det politiske presset på Frihetens journalister, som kulminerte med oppsigelse av en redaksjonell medarbeider. Anslaget mot den ene journalisten ble avslørt som et ledd i en større aksjon, hvis hensikt var at Friheten skulle underordnes likvidasjonslinja.

Hele opplegget er et brudd på partiets organisatoriske grunnlag, den demokratiske sentralismen, og bryter markant med tidligere vedtatte normer for demokratisk behandling i grunnorganisasjonene. På dette grunnlag er det utløst en politisk streik blant Frihetens journalister, som enstemmig krever oppsigelsen tilbakekalt, og som avviser underordninga av den likvidatoriske linja.

– Kjempe for NKP som et revolusjonært klassekampparti!

– Følg den demokratiske sentralismen. La partimedlemmene fatte avgjørelser på et ekstraordinært landsmøte!

– Bekjempe likvidatorene!

– Forsvar marxismen-leninismen!

– Solidaritet med Frihetens streikende journalister!

12 KULTURREVOLUSJONEN I KINA

En seier for folket og Mao Tsetungs tenkning !

Her følger annen del av artikkelen om den store proletariske kulturrevolusjonen i Kina. På grunn av plassmangel kan vi dessverre ikke avslutte artikkelen for i neste nr.

Ved en beklagelig feil hadde det falt ut av forrige nr. hvor artikkelen er hentet fra. Den er en forkortet og bearbeidet utgave av en artikkel som sto i nr. 2/1969 av Marxistisk Forum, organ for KFml i Sverige.

PENG CHEN AVSLØRER SEG

I september 1965 holdt sentralkomiteen et møte. Det blei beslutta å ta grundig opp spørsmålet om kulturen under sosialismen. En kampanje skulle rettes mot den borgerlige innflytelsen innen kunsten og litteraturen. Mao Tsetung anførte Wu Hans drama »Hai Jui av satt fra sin stilling» som eksempel på borgerlig litteratur. En femmannskomite som omfattet både Peng Chen og Kang Sheng blei utpekt til å utarbeide direktiver for kampanjen. Peng Chen gikk utenom Kang Sheng og sentralkomiteen og sendte ut direktiver for kampanjen på egen hånd den sjette februar 1966. 16. mai tilbakekalte sentralkomiteen alle disse direktivene og kritiserte dem grundig.

Sentralkomiteen pekte på at målet for kampanjen (kulturrevolusjonen) var å kritisere og avsløre Wu Han og et ganske stort antall partifientdlige og antisosialistiske representanter for borgerskapet som fantes i sentralkomiteen og partiet, i regjeringa og andre avdelinger, på provinshovedstadshold og på regjeringshold i de autonome provinsene. Peng Chens direktiver hadde derimot under slått dette. De innskrenget kampanjen til å gjelde reint akademiske spørsmål som bare skulle diskuteres i akademiske sirkler. Hensikten var å hindre og kvele den voksende massebevegelsen i starten. Direktivene slo mot venstre og mot de breie massene for å beskytte den lille klikken på kulturens og ideologiens område som hadde slått inn på den kapitalistiske veg. I samme hensikt visket de ut forskjellen mellom borgerlig og proletarisk kultur og snakket om at »alle er like for sannheten». Men sannheten har klassekarakter, og i klassekampen finns det ikke noe slikt som »likhet» mellom borgerskap og proletariat, mellom proletariatets sannhet og borgerskapets og de andre utbytterklassenes bedrageri. Enten undertrykker proletariatet borgerskapet, eller borgerskapet undertrykker proletariatet.

På denne måten avslørte sentralkomiteen Peng Chens rapport som en gjenspeiling av borgerlig ideologi i partiet, og som revisjonis-

og lærere fra det filosofiske instituttet ved universitetet i Peking satte opp en veggavis hvor de avslørte rektoren ved universitetet i Peking, Lu Ping, som med liv og sjel hadde gått inn for å drive undervisningen på kapitalistisk vis. Studiet av Mao Tsetungs skrifter forekom knapt, og i den utstrekning det forekom belit det undertrykt. En uforholdsmessig liten del av studentene ved universitetet kom fra arbeider- eller bondehjem. Lu Ping hadde lenge vært talsmann for den sovjetiske veien i utdannelsen, og mange kurser ved universitetet var blitt importert nesten til siste bokstav fra kapitalistiske universiteter. Da så femmannskomiteen (les: Peng Chens) rapport om »kulturrevolusjonen» blei offentliggjort svelget Lu Ping denne med hud og hår. Han ville forvandle det som var ment som en massebevegelse til en »lærd» diskusjon. Han krevde at studentene som forberedelse for diskusjonen om »trefamiliebyen» skulle lese 11 500 bind! Hans hensikt, å stekke massebevegelsen allerede før den riktig hadde kommet igang, sto med ett klart for mange av studentene ved universitetet. Mot dette vendte Nieh Yuan-tzu og hans seks kamerater fra det filosofiske instituttet seg. De satte opp hva Mao Tsetung senere kalte »den første marxist-leninistiske veggavisa i Kina». Lu Ping forsøkte å brennemerke veggavisa som »rettet mot sentralkomiteen og formann Mao», men forgieves. Veggavisa oppfordret det proletariske venstre til å gripe makta for å gjennomføre en revolusjonær politikk også på undervisningsområdet. Som en oppfordring til kamp rettet til hele det kinesiske folket blei veggavisa lest opp i radio den 1. juni og trykt i Folkets Dagblad dagen etter. Fra fjern og nær strømmet lykk-

rettet skånseløse slag mot de revolusjonære studentene og beskyttet revisjonistene. På 51 høyskoler og 43 normalskoler bare i Peking kastet de revolusjonære studentene arbeidslagene på dør, men på 25 skoler lyktes arbeidslagene å kaste blå i øynene på flertallet av studentene og få dem til å angripe sine revolusjonære kamerater. Ett av disse 25 eksemplene var Tsinghua-universitetet i Peking, der Liu Shao-chis hustru ledet arbeidslaget. Den revolusjonære gruppa, som var i mindretall i juni-juli, og der flere av lederne ble fengslet, organiserte seg som den første Røde garden. I en veggavis proklamerte de sin »rett til å gjøre opprør . . . for å motsette seg en revisjonistisk ledelse». Røde garder vokste siden opp som sopp av jorda over hele Kina. Det unge Kina organiserte seg mot de revisjonistiske undertrykkerne og dro snart med seg arbeiderne og bøndene. Den 18. august ble det holdt et massemøte i Peking, og Mao Tsetung satte på seg rødegardistenes spesielle kjennetegn, det røde armbindet. En rødegardist fortalte Anna Louise Strong om denne hendelsen:

»Det store vendepunktet kom da formann Mao holdt et massemøte den 18. august på Tien An Men-plassen og erklærte at han forente seg med rødegardistene og lot oss sette på ham armbindet. Vi sa alle sammen: Formann Mao er vår Røde Øverstkommanderende. Siden brøt de røde gardene sine demninger og spredde seg over hele landet. Folk av alle aldre ville bli med, også barn og gamle.» (Sitert etter Clarte 1/67.)

DE SEKSTEN PUNKTENE

I begynnelsen av august 1966 holdt sentralkomiteen et møte som resulterte i »De seksten punktene om den store proletariske kulturrevolusjonen» fra 8. august. Da hadde Mao Tsetung allerede angitt retninga for kulturrevolusjonen i en veggavis som han satte opp 5. august, »Bombarder hovedkvarteret». Veggavisa angriper Liu Chao-chi og Teng Hsiao-ping for å forsøke å kvele massebevegelsen i fødselen. Mao Tsetung skreiv:

»Kinas første marxist-leninistiske veggavis og Kommentators artikkel om den i Folkets Dagblad er sannelig ypperlig skrevet! Kamerater, les dem igjen. Men i de siste femti dagene har endel ledende kamerater fra det høyeste ned til de lokale nivåer handlet nøyaktig motsatt (motsatt anvisningene i den første m-l veggavis. — Red.). De inntar borgerskapets reaksjonære standpunkt og har gjennomtvunget et borgerlig diktatur og slått ned på proletariatets store kulturrevolusjon. De har satt fakta på hodet og gjort svart til hvitt, omringet og undertrykt de revolusjonære, kvalt meningsytringer som avviker fra deres egne, påtvunget folket en hvit terror og kjent seg svært så fornøyd med seg sjøl. De har blåst nytt liv i borgerskapets arroganse og tatt lufta ut av proletariatets moral. Hvor giftig! Sett i samband med høgreviket i 1962 og den feilaktige tendensen fra 1964 som var et »venstre»avvik i forma, men et høgrevik i realiteten, skulle ikke dette gjøre oss våkne?»

De seksten punktene angir hvordan kampanjen skal føres og setter som mål å »oppnå enhet med mer enn 95 % av kadrene og mer enn 95 % av massene». Kulturrevolusjonen vil uunngåelig møte motstand og »etter som motstanden er ganske sterk, vil det forekomme motgang, og endatil gjentatte motganger i denne kampanjen. Det ligger ikke noe skadelig i dette. Det herder proletariatet og det øvrige arbeidende folk, og særlig den yngre generasjon, gir dem lærdommer og erfaringer samt hjelper dem til å forstå at revolusjonens veg går i sikk-sakk og ikke byr på noen enkel seilas.»

Mao Tsetung hadde avslørt at 90 % av de såkalte arbeidslaga hadde begått alvorlige feil i den politiske linja. De blei trukket ut av universitetene. De seksten punktene tar dette spørsmålet opp:

»Disse folkene har tilmed brukt slike paroler som: opposisjon mot lederne for en avdeling eller et arbeidslag betyr opposisjon mot partiets sentralkomite, det betyr opposisjon mot partiet og sosialismen, og det betyr kontrarevolusjon. Slikt snakk innebærer uunngåelig et slag mot endel virkelig revolusjonære aktivister. Dette er en feilaktig retning, en feilaktig linje og kan ikke på noen måte tillates.»

Kadrene faller i fire kategorier, nemlig 1) Gode 2) Forholdsvis gode 3) Folk som har begått alvorlige feil, men ikke er blitt partifientdlige, antisosialistiske høgreelementer, og 4) det lille antall partifientdlige, antisosialistiske høgreelementer. De to første kategoriene utgjør det overveldende flertallet, men »de partifientdlige og antisosialistiske høgreelementene må avsløres til bunns, rammes hardt, fjernes og fullstendig diskrediteres, og det må gjøres slutt på deres innflytelse. Samtidig må de vises en utveg, slik at de kan vende om på et nytt blad».

Undervisninga må legges om fullstendig. Den foreteelsen at skolene domineres av borgerlige intellektuelle må ikke få lov til å fortsette. Undervisninga skal tjene den proletariske politikk og skal kombineres med produktivt arbeid, slik at de som får utdanning settes i stand til å utvikle seg moralsk, intellektuelt og fysisk og bli arbeidere med en sosialistisk bevissthet og kultur. Det heter: Skoletida må kortes ned. Kursene må bli færre og bedre. Undervisningsmateriellet må legges grundig om, og i noen tilfelle må begynnelsen til dette bestå i å forenkle komplisert materiell. Samtidig som studentenes hovedoppgave er å studere, må de også lære andre ting. Det vil si at de i tillegg til studiene også må lære seg industrielt arbeid, landbruksarbeid og militære saker samt ta del i kritikk av borgerlige holdninger i kulturrevolusjonens kamp etter hvert som disse oppstår.»

Produksjonen må heller ikke glømmes. Kulturrevolusjonen tar sikte på å revolusjonere folkets ideologi og dermed oppnå stadig bedre resultater også på produksjonens område. Det heter: »Den store proletariske kulturrevolusjon er en mektig drivkraft i utviklinga av de samfunnsmessige produktivkreftene i landet vårt. Enhver tanke på å sette den store kulturrevolusjonen opp mot utviklinga av produksjonen er feilaktig.»

(Avsluttes i neste nummer).

me tvers gjennom. Rapporten blei tilbakevist som et forsøk på å forberede opinionene for å gjeninnføre kapitalismen. Det proletariske hovedkvarteret med formann Mao i spissen hadde dermed tatt initiativet. Nå fantes det bare en veg framover: å mobilisere de breie massene til kamp mot revisjonistene. Det hadde vist seg at det fantes menn av Krustsjovs type til og med i sentralkomiteen. Spørsmålet om å avsløre dem gjaldt liv eller død for det sosialistiske Kina.

STUDENTENE TAR INITIATIVET

Ni dager senere, 25. mai, fikk det kinesiske folket mer avslørende materiale. Sju studenter

ønskningstelegrammer til gruppa på universitetet i Peking og overalt i Kina begynte folk å sette opp veggaviser. Det kinesiske folket hadde satt seg i bevegelse.

Til å begynne med var virksomheten livligst på universitetene. Liu Shao-shi og Teng Hsiao-ping (partiets generalsekretær) som under Mao Tsetungs 50-dagers fravær i juni-juli 1966 tok seg av løpende saker, gjorde et desperat forsøk på å få et grep over det som i deres øyne var en truende utvikling. De sendte sakalte arbeidslag til universitetene, som skulle gi kulturrevolusjonene en »fast ledelse». Det var naturligvis ikke annet enn et nytt forsøk på å sette en stopper for massebevegelsen. De arbeidslagene som kom til universitetene,

Pax bestiller «skoleopp-rør» som bokreklame

pax forlag as

Oslo 26.9.69.

Kjære

På skolesida forrige gang fortalte vi om «Den lille røde boka for skoleelever». Det er ei anarkistisk bok som forsøker å lede elevenes interessekamp ut i borgerlig individualisme. Den påstår at elevene i virkeligheten er «frie» til å gjøre hva de vil med skolen. Den eneste hindringa for elevene er lærerne, derfor må lærerne knekkes. Motsigelsen går mellom generasjonene, ikke mellom klassene.

Nettopp denne boka vil PAX forlag sette i gang en storstilt reklamekampanje for på ungdomsskoler og gymnas. Forlaget forsøkte å få allmannamøtet på Forsøksgymnaset til å vedta at elevene der skulle selge boka på de andre skolene i Oslo. Dette skulle skje på en bestemt dag, nemlig 27. oktober, når boka blir lansert. Men allmannamøtet stemte reklametrikket ned.

Brevet som vi gjengir her, kom til en kjent skoleaktivist fra Foss skole.

— Hva betyr dette? var vårt spørsmål.
— Det betyr tydeligvis at det venstresosialdemokratiske «PAX» har gjort seg til et redskap for borgerskapet. «Den lille røde boka for skoleelever» er ikke annet enn borgerskapets forsøk på å splitte enheten mellom lærere, elever og arbeidsfolk i et fortvilt forsøk på å få elevenes interessekamp under kontroll.

— Hvordan tror du elevene vil stille seg til boka?

— Boka vil kanskje vekke nysgjerrigheten på grunn av at den blir så mye oppskrytt. Men elevene vil avvise den som ei vegleing i interessekampen. Den vegleing og hjelp denne boka kan gi elevene i kampen, er mindre enn ingenting. De som gir den ut er opptatt av å tjene penger, ikke tjene folket.

— Er det vanlig at elevtillitsmenn får tilbud om å bli salgsgenter for folk som spekulerer i ungdommen?

— Ja, både forskjellige kapitalinteresser og forskjellige borgerlige politiske retninger forsøker å korrumpere og kjøpe opp elevtillitsmenn. NGS-pampene, russestyrene i Oslo osv. lever i stor utstrekning av å formidle reklame og PR for næringslivet til elevene. Hva PAX angår, er det ikke tilfeldig at de kaster seg inn i skolepolitikken akkurat nå.

Dersom det er noe de intellektuelle småborgerne i Pax forlag frykter, så er det framgang for den revolusjonære bevegelsen. Derfor håper de at ei anarkistisk «mote»-bok for skoleelever både vil skaffe Pax fortjeneste og samtidig sørge for at elevenes interessekamp blir fullstendig ufarlig. Men da er det borgerskapets interesser Pax tjener, ikke elevenes og arbeidsfolks.

Som du kanskje vet skal PAX utgi Den lille røde bok for skoleelever. Det blir PAX-BOK nr. 200 og den kommer ut omtrent samtidig med at vi fyller fem år. Både pga dette jubileumsaktige og pga selve boken, vil vi prøve å lage en del oppstyr og røre i forbindelse med utgivelsen. Bl.a. har vi planlagt en aksjon på Foss skole, hvor vi vil tilby rektor noen eksemplarer av boken til utdeling blant lærere og elevtillitsmenn. Sier han nei til tilbudet, vil vi trekke inn pressen og få den til å dekke eventuelt utdeling til elevene utenfor skoleporten. Slik er planen, kort skissert. Du kjenner jo godt til forholdene på Foss, hva synes du om opplegget? — Vi har også andre ideer: f.eks. få enkelte folk på hver ungdomsskole i hele byen til å selge den i skolegården en dag. Men vår kommunikasjon med slike "folk" er mangelfull. Har du noen råd og vink? Vennligst prøv å hold disse spredt tankene for deg selv. Overraskelsesmomentet er jo det meste av poenget.

Har du tid og lyst til å engasjere deg litt på idesiden i dette arbeidet? Du får selvsagt bøker i vederlag.

Fint om de ringer så fort som mulig. Takk skal du ha. Telefonnummeret er 55 94 90.

med vennlig hilsen
for PAX FORLAG A/S,
Tom Remlov

ØKONOMISK OVERGREP MOT ELEVENE

Krisa påfører mange kommuner stadig dårligere økonomi. Dette går også ut over skolebudsjettet. Flere kommuner som tidligere har gitt gratis skolemateriell til elevene i den høgre skolen og yrkesskolen, vil i år gå bort fra denne ordninga. Et eksempel er Trondheim kommune. Elevene påføres en merutgift på 300-400 kroner gjennom hvert av de tre åra de går på gymnaset, og 200-300 kroner for hvert år på yrkesskolen.

Riktignok vil Trondheim bystyre gi elevene «refusjon» på 70-90 kroner, men dette dekker sjølsagt ikke de reelle utgiftene. Det er bare en måte å sukre pillen på.

200-300 kroner i året på toppen av moms og prisstigninga er et hardt slag mot mange arbeiderfamilier. Har de flere barn som går på skolen, blir det enda dyrere. Det er den gamle historia om at arbeidsfolk må bære byrden når ei økonomisk krise inntreffer i kapitalismen. Alt i dag er det slik at arbeidsfolk ikke har råd til å gi barna utdanning ut over grunnskolen. Klasesamfunnet avsløret seg da også klart i rekrutteringa til høgre utdanning. Av barna til arbeidere og formenn tar 7,5 prosent artium, mens 60 prosent av barna til «overordnede funksjonærer, akademikere, lærere og sjølstendige i immaterielt erverv» tar artium. For storborgerskapet (som ikke er skilt ut som egen gruppe i norsk statistikk) ligger artiumsrekvensen sikkert mye høyere.

Denne tendensen kan ikke snus så lenge monopolkapitalen dikterer.

«UTVIKLINGSOMRÅDE» BLIR TIL FRAFLYTNINGSOMRÅDE

For nesten et år siden ble 40 arbeidere ved Lyføysund Mekaniske Verksted i Bjugn kommune i Sør-Trøndelag på kort varsel kastet på porten. Årsaka — som er et klassisk eksempel — var at bedrifta ikke var «lønnsom», dvs. ikke ga stor nok profit.

Fra arbeidernes side ble det satt i gang forhandlinger med sikte på å holde produksjonen i gang. De strakk seg til og med så langt at de tilbød å tegne en kapital på 33 000 kr., samtidig som kommunen stilte 50 000 kr. til bedriftens rådighet.

Det ble nedsatt et arbeidsutvalg som skulle vurdere opprettinga av et nytt selskap. Dette utvalget har nå «arbeidet» i snart ett år, men ingen ting har skjedd.

Verkstedet var et underbruk av stedets sildoljefabrikk. Da sildoljefabrikken gikk konkurs, ble den overtatt av Fetsildfiskernes Salgslag. Det var da en forutsetning at verk-

stedet skulle holdes gående, men som vi ser ble det nedlagt. Men også sildoljefabrikken går det så som så med. For den står det meste av tida.

Av de 40 arbeiderne som ble oppsagt er de aller fleste flytta fra Lyføysund fordi det er uråd å få fatt i nytt arbeid. Mange av arbeiderne hadde også hus som de sjøl hadde bygd. Disse står nå tomme.

Lyføysund er en av de plassene i Fosen som er utpekt som «utviklingsområde», men som vi ser legger kapitalen i stedet området mer og mer øde. Den investerer heller i Trondheim — der er det større profit å håve. Dette er «bare» begynnelsen på avfolkninga av kyststrøkene i Fosen. Så lenge monopolkapitalen får råd, så vil det fortsatt skje. Enda verre blir det for kystbefolkninga om Norge går med i de monopolistiske sammenslutningene Nordk eller EEC.

«Distrikts»høgskoler tjener avfolkninga av distriktene

Prøvedrift av distriktshøgskoler har nå vært i gang ei tid. Dette til tross for forsikring om at Ottosenkomiteens innstillinger skulle tas opp til samlet vurdering i Stortinget.

Betegnelsen distriktshøgskoler har fått mange progressive til å tro at disse skal motvirke avfolkning av utkantstrøka. Forholdet er omvendt. Ottosenkomiteen presiserer selv at den «har basert sitt arbeid på den utvikling som har funnet sted i løpet av de siste generasjoner, og den økonomiske struktur i Norge i dag. Komiteen har videre lagt stor vekt på de utviklingstendenser som i øyeblikket gjør seg gjeldende i næringslivet, for yrkesfordelingen og for bosettingen. Disse aktuelle tendenser gir et perspektiv mot det samfunn som utdanningssystemet skal virke for i de kommende årtier.» (Ottosenkomiteen III, s. 10).

Utdanninga skal organiseres slik at den tjener den utviklinga som pågår. Den skal totalt underlegges monopolkapitalens behov.

Konkret kommer dette til syne i valget av «distrikter» for plassering av prøvedrifta. Stavanger, Kristiansund og Molde er valgt. Avinnstillinga går det fram at Troms og Finnmark skal klare seg med Universitetet i Tromsø, og Nordland skal ha en distriktshøgskole. Komiteen argumenterer med at distriktshøgskolene skal fremme vekst og hindre stagnasjon,

men samtidig understrekes det at en må ta hensyn til at utdanninga ikke blir for dyr. Derfor bør skolen helst legges der det er allsidig og stort miljø på forhånd, og slik at studentene kan knytte kontakter med fagfolk og ledere i bedriftsliv, organisasjoner og styringsverk. Det siste er viktig, for distriktshøgskolene skal i stor grad tilfredsstille behovet for arbeidskraft i det sentret den legges.

Og hva slags arbeidskraft trenger bedriftene i første rekke i dagens monopolkapitalistiske Norge?

Den økte konkurransen med utenlandske monopoler gjør at de norske må søke statens hjelp for å høyne sin profit. Her har staten mulighet til å styrke de hjemlige monopolene ved subsidier og andre beskyttelsestiltak (toler, restriksjoner på import etc.). Men i den harde kampen som pågår mellom monopolene, makter ikke staten å yte nok støtte til de ulike industriene. Derfor presser bedriftene hardere på arbeidsfolk for at de skal «øke innsatsen». For arbeidsfolk betyr dette mer overtid, harde arbeidsrutiner, mer forurensing, større usikkerhet i arbeidsforholdene, større arbeidsløshet og større helsepåkjenning.

For bedriftene er det nå stort behov for arbeidsfolk som lett kan skifte yrke eller flytte fra et sted til et annet innfor bedriften. Ved siden av dette har bedriftene bruk for folk som kan drive studier i bedriftsrasjonalisering, være bedriftsledere og få andre spesielle oppgaver i bedriften. Disse bør helst være lydige overfor bedriftsherrene, for deres funksjon blir blant annet å forklare og rettferdiggjøre bedriftseiernes utbytting av arbeiderne.

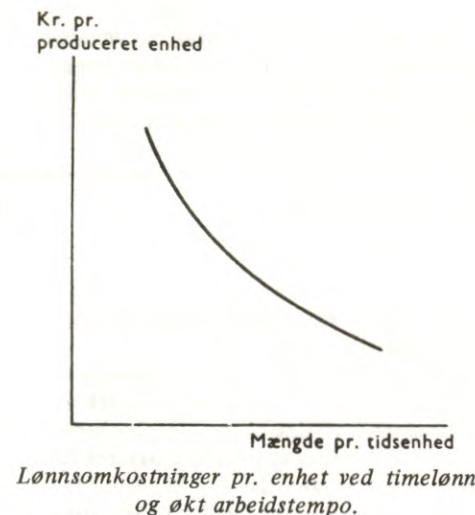
Disse behovene fyller den økonomisk-administrative linja som er satt i gang ved distriktshøgskolene. Her blir det undervist i bedriftsøkonomi, økonomisk analyse, arbeidspsykologi, personalforvaltning, organisasjon, tidsstudier, rasjonalisering, lønssystemer, arbeidsrett osv.

Pensumbøkene ved denne linja gir uttrykk for borgerklassens interesser. I feltet «markedsøkonomi» behandles markedsføring og monopolisering, hvor konsentrasjonstendensene i varehandelen og varehusene rettferdiggjøres. Leif Holbæk-Hanssens bøker «Markedsforskning» og «Markedsføring» er kokebøker for salgsframstøt fra større bedrifter.

I boka «Driftsøkonomi I» av Fog & Rasmussen finnes et avsnitt om kostnadene ved arbeidskraften i bedriften. Spørsmålet er hvilke muligheter en bedrift har når den vil øke

produksjonen ved å endre på arbeidskraften. Det er tre muligheter, å øke arbeidstempoet, arbeidstiden og antall arbeidere, heter det.

»Af fig. 9 fremgår det, at den første mulighet (dvs. å øke arbeidstempoet) vil være den bedste, såfremt det er muligt at forøge arbeidstempoet, uden at tidslønnen settes op.»

Det vil si at arbeideren må jobbe hardere for samme lønn.

Disse eksemplene viser at distriktshøgskolene er et ledd i monopolkapitalens forsøk på å løse sine egne strukturproblemer. Det er et ledd i kampen for å skape dyktige administratører til å bestyre og rettferdiggjøre monopolkapitalens krav.

Men studentene skjønner dette og solidariserer seg med arbeidsfolk i kampen mot monopolkapitalen.

Distriktshøgskolene er ikke bare lagt til de såkalte «vekstsentra» som vil føre til økt avfolkning av distriktene omkring, ved at ungdom fra mindre steder lokkes inn til disse sentra med det utdanningstilbudet som distriktshøgskolene kommer med. Det er ingen tilfældighet — men en nødvendighet — at økonomisk/administrativ linje med det nåværende opplegg ble starten på høgskolene. Et alternativt opplegg kan derfor ikke etableres som en «fri» øy i forhold til resten av samfunnet — i forhold til monopolkapitalen og dens statsapparat. Forutsetninga for en slik omlegging ligger både i studentenes egen holdning og i kampen om makta over produksjonsmidlene. Arbeiderklassens frigjøring er forutsetninga for et fritt universitet.

14 25 % krav

Forts. fra s. 9

Dersom en regner med samme prisutvikling fram til oppgjøret 1970 får en i denne tariffperioden en prisstigning på 7,5 %.

Produksjonsindeks for 1. halvår 1968 147
Produksjonsindeks for 1. halvår 1969 153
Økning 6.

Produksjonsvekst fra 1. halvår 1968 til 1. halvår 1969 4,1 %.

Regner man med samme utvikling framover får man en produksjonsvekst i tariffperioden på 8,4 %. Tallet på arbeidstakere i bergverk og industri har i denne perioden ikke endret seg nevneverdig (tallet har faktisk minket ørlite grann). Det betyr at en kan regne med en produktivitetsøkning som er lik produksjonstilveksten. Når en tar hensyn til prisstigninga, utgjør produktivitetsøkninga 9,0 %.

Fra januar 1969 fikk arbeiderne det innebygde tillegget på 20 øre pr. time. Dette tilsvarer en lønnsøkning på 1,7 %.

Vi har da følgende for denne tariffperioden:

Beregnet prisstigning	7,5 %
Beregnet produktivitetsøkning	9,0 %
	16,5 %
—Innebygd tillegg fra 15. januar 1969	1,7 %
	14,8 %

Kompensasjon for vanlig prisstigning og økning i produktiviteten bare i denne tariffperioden vil etter dette utgjøre 14,8 %.

Det må gjøres oppmerksom på at alle disse tallene er *lavt* regnet. Høyst sannsynlig vil produktivitetsøkningen bli en god del større enn den det her er regnet med, da produksjonen har økt mer i den senere tid enn i første del av tariffperioden. Videre har vi en spesiell situasjon når det gjelder prisutviklinga som følge av forberedelsene til omlegging av skattesystemet (moms) fra 1. januar 1970. Beregninger fra Statistisk Sentralbyrå sier at dette vil medføre en ekstra prisstigning på 5,8 %. Men det er allerede sikkert at denne stigninga vil bli langt større.

Da blir regninga slik:

Udekket fra lønnsoppgjøret 1968:	13,7 %
Pisstigning og produktivitetsøkning i denne tariffperioden:	14,8 %
Ekstra prisstigning på grunn av momsen:	?
Rimelige krav	28,5 %
pluss ?	

Etter dette ser en at et krav om generell lønnsøkning på 25 % er det absolutt minste en kan gå med på. For store grupper lønns-takere vil det meget sannsynlig være nødvendig å kreve 30 % generell lønnsøkning.

SOVJET RUSTER

Forts fra s. 11

ne kan nyte godt av takket være utbytter«fellesmarkedet» COMECON.

Også opprustningen og provokasjonene mot folkets Kina er en følge av byråkratkapitalismens utvikling til sosialimperialisme. Kina står i dag som et lysende eksempel for verdens undertrykte folk. Det kinesiske folket har klart å frigjøre seg fra utenlandske undertrykkere, det har gjennomført en sosialistisk revolusjon og opprettet og styrket proletarietets diktatur over de gamle herskerklassene. Under ledelse av Mao Tsetung har det kinesiske folket gjennom den store proletariske kulturrevolusjonen kvittet seg med de borgerlig-byråkratiske lag som forsøkte å gjeninnføre kapitalismen også der. Revolusjonære verden over ser at folkets Kina idag representerer det bolverket for sosialismen som Sovjet-Samveldet tidligere var. Kinas eksempel egger alle undertrykte og utbytteste til kamp mot imperialismen, revisjonisme og opportuniste. Men nettopp derfor representerer også Kina en altoverskyggende *trusel* mot herskerklikken i Kreml, både mot dens ekspansjonspolitikk og dens herredømme over det sovjetiske folket. Derfor forbereder Sovjet-lederne seg på angrepskrig. Men krigsplaner, «sikkerhetsavtale» og imperialistisk aggresjon vil aldri kunne knekke det kinesiske folket eller sosialismen. Mao Tsetung sier det slik:

»Vi vil ikke angripe dem som vi ikke blir angrepet. Dersom vi blir angrepet, vil vi visselig gå til motangrep».

»I det monn det dreier seg om hva vi ønsker vil vi helst ikke slåss en dag. Men dersom omstendighetene tvinger oss til å slåss, kan vi fortsette til slutten.»

Forts. fra siste side

15. Partier som hittil ennå har beholdt sine gamle sosialdemokratiske programmer, er nå forpliktet til innen kortest mulig tid - ved å ta hensyn til de særegne forhold i vedkommende land - å endre disse programmene og utarbeide et nytt kommunistisk program i den ånd som preger den kommunistiske Internasjonales beslutninger. I regelen må programmet for ethvert parti som tilhører den kommunistiske Internasjonale, bekreftes av Internasjonals kongress eller eksekutivkomite. Vedkommende parti har i tilfelle rett til å appellere til kongressen.

16. Alle beslutninger av den kommunistiske Internasjonales kongress, liksom også eksekutivkomiteens beslutninger er bindende for alle partier som er tilsluttet den kommunistiske Internasjonale. Den kommunistiske Internasjonale som arbeider under den skarpeste borgerkrigs forhold, må bygges opp på en langt mer sentralisert måte enn tilfellet var med den 2. Internasjonale. Den kommunistiske Internasjonale og dens eksekutivkomite må på grunnlag av dette i hele sin virksomhet ta hensyn til de forskjelligartede forhold som enkelte partier må kjempe med og

Forts. fra s. 6

Som en følge av sin parlamentariske kretinisme skriver NKP-ledelsen om stortinget:

»Vårt lands øverste statsorgan er med den nåværende valgordning ikke i samsvar med folkemeningen».

Deres viktigste kritikk av undertrykkerne i parlamentet er altså at valgordningen gjør at det ikke er i samsvar med folkemeningen! Når har parlamentet vært i samsvar med folkets interesser? Men NKP-ledelsens parlamentariske bekymringer er heller ikke tilfældige ettersom de vil innføre sosialismen gjennom flertall i Stortinget! La oss sitere fra NKPs prinsipp-program: »Den nye regeringsmakt (som kommer etter en fredelig overgang til sosialismen) støtter seg på en aktiv folkebevegelse og et flertall i Stortinget».

Ut fra denne gjennomgåinga av det arbeidsprogrammet som NKP-ledelsen nå forsøker å presse ned over hodet på medlemmene, kan en sammenfatte en liten essens:

INDUSTRIELL FRAMGANG

Forts. fra s. 7

skal en forsikre seg om at ingeniørene lærer problemene å kjenne i praksis.

Tidligere overvurderte man ofte den administrative ledelsen på bekostning av partiet. Nå blir folk som skal ansettes i ledende stillinger vurdert av den lokale partiavdelinga, og deretter blir de vurdert i masseorganisasjonene på bedriften. Det hender at arbeiderne avsetter ledende folk som de finner ubrukelig. Kritikk fra arbeiderne kommer også fram i veggaviser og på massemøter som blir sammenkalt for å løse konkrete problemer. Men arbeiderne utøver også kontroll over Industriministeriet, butikker, hospitaler o. l., og over film og teater. Det fortelles at da noen av arbeiderne fra bedriften så en spillefilm som de fant var urealistisk, dannet de en 40 mann sterk gruppe for å korrigere den. De så filmen flere ganger, diskuterte den med dem som hadde laget den, og resultatet ble endringer på ei rekke punkter.

Samfunnets rikdommer skapes av arbeiderne, bondene og de arbeidende intellektuelle. Hvis de tar skjebnen i sine egne hender, følger en marxistisk-leninistisk linje og inntar en aktiv holdning i løsningen av problemene i stedet for å unngå dem, fins det ingen vanskelighet i verden de ikke kan overvinne.

Mao Tsetung.

»Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, fins det bare to muligheter: den ene består i at krigen vil føre til revolusjon, og den andre i at revolusjonen vil forhindre krigen.»

Moskvatesene

arbeide under, og bare fatte beslutninger av allmengyldighet i slike spørsmål, hvor dette er mulig.

17. I sammenheng med dette må alle partier som vil tilhøre den kommunistiske Internasjonale, forandre sitt navn. Ethvert parti som vil tilhøre den kommunistiske Internasjonale, må bære navnet: Det kommunistiske

parti i det land (avdeling av den 3. kommunistiske Internasjonale). Spørsmålet er ikke bare et formelt, men et politisk spørsmål av stor viktighet. Den kommunistiske Internasjonale har erklært hele den borgerlige verden og alle gule sosialdemokratiske partier krig. Det er nødvendig at hver eneste arbeider er klar over forskjellen mellom de kommunistiske partier og de gamle offisielle «sosialdemokratiske» og «sosialistiske» partier, som har forrådt arbeiderklassens banner.

18. Alle partiets førende presseorganer i alle land er forpliktet til å trykke alle viktige offisielle dokumenter fra den kommunistiske Internasjonales eksekutivkomite.

19. Alle partier som tilhører den kommunistiske Internasjonale, eller har søkt om tilslutning, er forpliktet til hurtigst mulig eller

senest innen fire måneder fra den kommunistiske Internasjonales 2. kongress, å innkalle en ekstraordinær kongress for å drøfte alle disse betingelser. På grunnlag av dette må sentralkomiteene sørge for at alle lokalorganisasjoner blir gjort kjent med beslutningene på den kommunistiske Internasjonales 2. kongress.

20. De partier som nå vil tre inn i den 3. Internasjonale, men som ikke radikalt har endret sin tidligere taktikk, må før sin inntreden i den 3. Internasjonale sørge for at minst 2/3 av medlemmene i deres sentralkomite og alle de viktigste sentralorganer består av partifeller som alt før den 2. kongress av den kommunistiske Internasjonale utvetydig offentlig har uttalt seg for partiets inntreden i 3. Internasjonale. Unntakelser er tillatt med sanksjon av eksekutivkomiteen. Den kommunistiske Internasjonales eksekutivkomite har rett til også å gjøre unntakelser for de i § 7 nevnte representanter for «sentrum».

21. Partimedlemmer som prinsipielt forkaster de oppstilte krav om retningslinjer fra den kommunistiske Internasjonale, blir utelukkert av partiet.

NKPs arbeidsprogram

Redselen for revolusjonen tvinger dem til å fornekte klassekampen og statsapparatets klassekarakter. De nekter å innse at arbeidermassenes kamp vil måtte *knuse* det borgerlige statsapparatet og innføre sitt eget proletarietets revolusjonære diktatur. I sin tur fører dette til klasseforræderi.

Lenin skrev om datidens topp-revisjonist i den 2. Internasjonale:

»Her ligger hunden begravet. Alle disse tilsnikelsene, sofismene og svidelaktige forfalskningene er nettopp nødvendig for at Kautsky skal kunne snakke seg vekk fra den voldelige revolusjon, for å dekke over sin forkastelse av denne, sin overgang til den liberale arbeiderpolitikken, dvs. sin overgang på borgerskapets side. Her ligger hunden begravet.»

Følgelig vil man også gi overgangen til et borgerlig klassestandpunkt en politisk-organisatorisk form. NKP-ledelsen skriver nemlig i programmet at målet er at «alle sosialistiske strømninger skal forenes i et handlekraftig

parti på marxismens grunn». Som en konsekvens av dette uttaler NKPs formann, Reidar Larsen at han ikke ser det som utenkelig at det på lengre sikt vil bli dannet et «nytt venstre-radikalt» parti. (Morgenbladet 7/10)

Konsekvensen må bli at marxist-leninistene samler seg til motframstøt og gjør det klart at arbeiderklassen med SF og NKP-ledelsens fallitt har fått nok av «venstreradikale» partier. Det som trengs er et marxistisk-leninistisk arbeiderparti som kan føre arbeiderklassens kamp for den sosialistiske revolusjon, proletarietets diktatur og kommunismen.

For »Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemasser i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier».

(Mao Tsetung).

ANTI — NATO

Forts fra s. 10

i tråd med NATO's nåværende målsettinger.

Mellom 11 og 16 av de ca. 400 framtrøtte ville ikke støtte disse forskjellige vedtaka. Dette var de framtrendende revisjonister og reformister som var møtt fram. Formannen i KU, Georg Ovesen, forklarte at KU ikke kunne stemme for noe som tok til orde mot russerne. På denne måten forsøker KU å sabotere alle anti-imperialistiske tiltak som retter brodden mot det amerikansk-sovjetiske samarbeidet for å undertrykke verdens folk. Det er åpenbart at folk som unnskylder og bortforklarer Sovjets overfall på Tsjekkoslovakia ikke kan vinne særlig oppslutning og tillit i en anti-imperialistisk front.

ANARKISMEN

Fortsatt fra foregående side

statssosialismen», og Krustsjovs forsøk på å tilslore det borgerlige diktaturet med fraser om «hele folkets stat» kaller han et viktig framskritt! Jugoslavia, det absolutt mest byråkrat-kapitalistiske land i Øst-Europa, mener han utvikler seg i positiv retning, med sterke anarkistiske tendenser. At det er etableringsrett for vestlig monopolkapital og massearbeidsløyse og nød for store deler av folket, interesserer ikke Guerin.

Mai-opprøret i Frankrike blir som alle andre tidligere revolusjoner tolka i anarkistisk retning, uten hensyn til at deres nederlag skyldes mangelen på organisasjon. Men den revolusjonære arbeiderbevegelsen verden over har trukket lærdommene fra den franske ar-

MAFIAEN

Forts. fra s. 4

svensk mønster (slik som Jern & Metall, avd. 1).

Mao Tsetung har sammenlikna de reaksjonære med tosker som løfter steiner bare for å slippe dem på sine egne føtter. Mafia'n i Oslo Kommune oppfører seg som slike tosker. Med sin trakassering av vanlige arbeidsfolk bidrar de på lengre sikt bare til å avsløre seg sjøl og de vil mot sin vilje bidra til å sveise de fagorganiserte sammen til kamp mot mafia'ns klamme grep over det som skulle vært medlemmenes egne organisasjoner.

KOMMUNIST

ORGAN FOR KOMMUNISTISK
FORBUND(M-L) I DANMARK

Abonnementspris: Kr. 15

Ekspedisjon: Buen 11, I
2000 København F

beiderklassens kamp, og bekjemper anarkismens småborgerlige individualisme. Stadig fler stiller seg under marxist-leninistisk ledelse, og deres framgang peker mot arbeidsfolks endelige oppgjør med det monopol-kapitalistiske diktatur.

PAX FORLAG

-fanebærere for antikommunistisk ideologi

I revolusjonære oppgangstider merker en at klassekampen også på det ideologiske området skjerpes. Etter-som marxist-leninistene vokser i styrke og spiller en stadig mer ledende rolle i den revolusjonære arbeiderbevegelsens kamp, blir det dobbelt viktig for borgerskapet å pense arbeiderklassen inn på ufarlige sidespor.

I mesteparten av etterkrigstida har dette sidesporet vært sosialdemokratiet. Men ettersom DNA- og LO-pampenes klassesamarbeid er avslørt for stadig større deler av det arbeidende folket, må borgerskapet finne seg andre agenter i arbeiderbevegelsen. Deklaserte småborgere og borgerlige radikaler med tilknytning til den progressive bevegelsen er akkurat hva borgerskapet trenger for å spre sine giftige ideer til de breie lag av det arbeidende folket. En finner dem i PAX forlag. Lenin sier det slik:

»... Småborgeren som er »blitt desperat« av kapitalismens redsler, er en sosial foreteelse som i likhet med anarkismen er karakteristisk for alle kapitalistiske land. Denne revolusjonismes

FRAM FOR DET MARXIST-LENINISTISKE PARTIET !

Forts. fra s. 3

»For å styrte en politisk makt er det først og fremst alltid nødvendig å skape en folkeopinion og utføre arbeid på det ideologiske området. Dette gjelder både for den revolusjonære og den kontrarevolusjonære klassen.»

Landsmøtet peker i sitt vedtak om propaganda og agitasjon på at

»... bare marxist-leninistene, som behersker den vitenskapelige sosialismen er på revolusjonært vis i stand til å gi den fulle analysen av samfunnsforholda. Det er vår oppgave å føre denne analysen ut gjennom vår sjølstendige propaganda og agitasjon.

Derfor, og i tilknytning til enhetsfronter, som fører fram et spesielt begrensa program, blir det SUF (m-l) s oppgave både å sette frontens oppgave i sammenheng med hele klassekampen og bekjempe tilløp til opportunnisme i fronten.

For å kunne løse disse oppgavene, for å kunne utvikle ledelse, må vi foruten å delta i frontens arbeid, spre dens agitasjon osv. også konsekvent føre ut vår egen propaganda og agitasjon.»

Landsmøtet understreker også at dette arbeidet må ses i nøye sammenheng med SUF (m-l) s hovedoppgave, studiene.

»Uten studiene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning vil propaganda- og agitasjonsarbeidet være et slag i løse lufta, på samme måte som enhver aksjon uten forutgående marxist-leninistisk propaganda og agitasjon vil være dømt til å feile.

Å stille propaganda- og agitasjonsarbeidet som den høgst prioriterte eksterne oppgaven betyr at det er den viktigste arbeidsoppgaven, ved siden av studiene.»

Som vedtaka fra landsmøtet viser, har SUF(m-l) nå foretatt et endelig brudd med alt ubevisst, småborgerlig og sosialdemokratisk tankegodt. På systematisk vis har SUF (m-l) anvendt den vitenskaplige sosialismen. Ut i fra den kortsiktige hovedoppgaven å skape et marxist-leninistisk parti, analyserte landsmøtet seg fram til den aktuelle interne hovedoppgaven, og den viktigste eksterne oppgaven. Disse resultatene er av stor betydning ikke bare for SUF(m-l)s medlemmer, men for hele den marxist-leninistiske bevegelsen i Norge.

KLASSEKAMPEN VIL DERFOR OPPFORDRE ALLE MARXIST-LENINISTER OM Å STUDERE VEDTAKA FRA SUF (m-l)s LANDSMØTE

SETT MAO TSETUNGS TENKNING I LEDELSEN PÅ ALLE OMRÅDER!

ubestandighet, den ufruktbarhet, den egenskap ved den at den hurtig slår om til ydmykhet, sløvhet, fantasti eller endog til »vill« begeistring for den ene eller andre borgerlige motestrømning — alt dette er alminnelig kjent.» Ei rekke eksempler viser hvordan PAX forlag i praksis spiller denne rollen som borgerskapets giftspreder i den progressive bevegelsen.

»Den lille røde for skoleelever«, ei bok som hevder at »alle voksne er papir-tigre« og oppfordrer elevene til å bekjempe lærertyranniet, representerer nettopp ei slik borgerlig motestrømning. Og PAX forlag har benytta anledningen til å sette igang ei storstilt reklamekampanje for å spre denne tvers igjennom reaksjonære boka. (Se mer om dette s. 13.) Anarkismen har også fått brei plass i boklistene. Denne høsten er det kommet ut to (se anmel-

delse nedenfor), og nok en kommer over jul.

Det foreløpig siste skuddet på stammen er Trotskij's bok »Den permanente revolusjon«. I forlagets presentasjon kalles Trotskij »den russiske revolusjonens ledende skikkelse« »ved siden av Lenin«. Dette er ei forvrengning av de historiske kjennsgjerningene. I de sovjetiske arbeidermassene er Trotskij først og fremst kjent som mannen som saboterte fredsforhandlingene med de tyske imperialistene i februar 1918 og derved satte den unge sovjetrepublikken i livsfare, mannen som organiserte den røde arme ved hjelp av demoraliserte rester av tsarens officerskorps istedet for med rødegardister fra arbeiderklassen, mannen som ville likvidere arbeiderklassens kampefelleskap med småbøndene og således ville ha gravd grunnen vekk under revolusjonen,

mannen som til sist gikk i ledtog med utenlandske makter for å styrte proletariats diktatur i Sovjetunionen.

Det er en viktig oppgave for marxist-leninister og andre revolusjonære å sørge for at denne »inspirasjonskilden for den anti-autoritære ungdomsbevegelsen« som forlaget kaller Trotskij's ideer, tørker ut så raskt som mulig. (KLASSEKAMPEN vil seinere behandle Trotskij og trotskismen mer omfattende.)

»For å kunne styrte en politisk makt er det først og fremst alltid nødvendig å skape en folkeopinion, og utføre arbeid på det ideologiske område. Dette gjelder både for den revolusjonære klassen og den kontrarevolusjonære klassen.»

— Mao Tsetung —

Anarkismen - småborgerlig individualisme

I strømmen av småborgerlig ideologisk litteratur fra Pax Forlag har sjølsagt anarkismen fått sin plass. I høst presenteres den særlig i to bøker, nemlig »Den senile kommunismen« av Daniel Cohn-Bendit og »Anarkismen« av Daniel Guérin. Her skal vi se litt nærmere på den siste.

Bokas kjerne og tråd er å sette anarkismen opp mot marxismen-leninismen — eller retttere — et angrep på marxismen-leninismen. I et avsnitt om Bakunin skinner hans ville angrep på den kommunistiske arbeiderbevegelsen klart igjennom.

»Innen marxismen mener han (Bakunin) ... å ane kimen til det som skulle bli leninismen og deretter til dens kreftsykdom, stalinismen« (s. 24).

Den kommunistiske arbeiderbevegelsens store ledere har grundig analysert og avvist anarkismen. Vi vil derfor i hovedsak ta opp anarkismens »kritikk« av den »autoritære« sosialismen, særlig når det gjelder spørsmålet om staten, for å klarlegge anarkismens klassekarakter.

SPØRSMÅLET OM STATEN

Mao Tsetung sammenfatter på en glimrende måte marxist-leninistenes syn på den proletære statens oppgaver i artikkelen »Om folkets demokratiske diktatur«, der det bl. a. heter:

»Vil dere ikke avskaffe statsmakten?« Jo — men ikke akkurat nå. Vi kan ikke gjøre det nå. Hvorfor ikke? Fordi imperialismen eksisterer fremdeles, fordi reaksjonen her hjemme fremdeles er levende, fordi det fremdeles eksisterer klasser i vårt land.

Kommunistene mener altså at staten er et resultat av klassemotsigelsene, og at statsapparatet såleis er et redskap i den herskende klassens hender for å opprettholde utbyttinga. Gjennom den sosialistiske revolusjonen erobrer arbeiderklassen samfunnsmakta, tilintetgjør den borgerlige staten og oppretter sin egen, proletariats diktatur. Proletariats diktatur er arbeiderklassens redskap i hele den perioden som trengs for å befeste revolusjonen og hindre kontrarevolusjonen, utvikle sosialismen og avskaffe klassene.

For kommunistene er staten derfor ikke i seg sjøl »god« eller »ond«: Staten må vurderes ut fra hvilken klasse den tjener, og det er dette som avgjør statens karakter. Stalin sier det slik i »Anarkisme eller sosialisme«:

»Det er klart at det finnes to slags diktatur. Det finnes et mindretallsdiktatur ... som er rettet mot folket. Marxistene er fiender av et slikt diktatur, og de kjemper langt mer hardnakket og selvoppofrende enn våre anarkistiske skrålhals. Det finnes også et annet slags diktatur, massenes diktatur, som er rettet mot borgerskapet, mot mindretallet ... Her foregår alt åpent, på gaten, på møter, — fordi dette er gatens, massenes diktatur, — et diktatur som er rettet mot alle undertrykkere.»

For anarkistene derimot har statens klassekarakter ingen betydning. For dem er staten, uansett hvilken klasse den tjener, »ond« og »frihetsberovende«. I denne forbindelse siterer Guérin flere av de anarkistiske »teoretikere«:

Stimer: »Enhver stat er et tyranni, hva enten det er en enkelts eller fleres tyranni.« »Bakunin er overbevist om at »umoralen« er følgen av en feilorganisering av samfunnet« (s. 33)

Proudhon: »Hvem som helst som legger hånd på meg for å styre meg er en usurpator og en tyrann« (s. 16) (Vår uth).

Denne ekstreme individualismen som ligger bak et slikt statisk syn på staten gjør anarkistene helt ute av stand til å trekke lærdommer av arbeiderklassens erfaringer. De henfaller til illusjoner og utopiske drømmer om at klassekampen opphører umiddelbart etter at folket har erobret makta gjennom revolusjon. Om dette sier formann Mao:

»I vårt land vil det i lang tid framover fremdeles finnes borgerlig og småborgerlig ideologi, anti-marxistisk ideologi. I alt vesentlig det sosialistiske system blitt opprettet i vårt land. Vi har vunnet den grunnleggende seieren til produksjonsmidlene, men vi har ennå ikke vunnet hel og full seier på den politiske og ideologiske front. På det ideologiske området er spørsmålet om hvem som vil seire i kampen mellom proletariatet og borgerskapet ennå ikke blitt virkelig avgjort.

ANARKISMEN OG DEN SOSIALISTISKE REVOLUSJON.

Mao Tsetung har sammenfatta grunnlaget og betingelsene for en seierrik sosialistisk revolusjon på følgende vis:

»Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemasser i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.»

I motsetning til dette synet hevder anarkismen at »revolusjonen trenger ingen ledelse«. Dette synet fører da også til de underligste konklusjoner. I et kapittel om »anarkismen i den russiske revolusjon« hevder Guérin at Oktoberrevolusjonen i 1917 var en »anarkistisk« revolusjon. Men anarkistene var så svakt organisert at »flokkene av profesjonelle revolusjonære rundt Lenin« (s. 78) kunne ta initiativet, »forvrenge« revolusjonens innhold og gjøre den »autoritær«.

Det er riktig at Oktoberrevolusjonen var »inspirert nedenfra«, at den var folkets verk. Men dersom ikke Bolsjevikpartiet hadde representert et virkelig proletært sentrum som kunne samordne og lede de revolusjonære masseaksjonene, ville samfunnsmakta aldri kunne blitt erobret.

Det er da heller ikke noen motsetning mellom folkets revolusjonære aksjoner og virkelig ledelse — snarere tvert om. Det siste er ei forutsetning for at folket under arbeiderklassens ledelse skal kunne styrte det borgerlige diktaturet for godt.

Å benekte proletariats dets partis ledende rolle, er et småborgerlig standpunkt, fordi det uttrykker småborgerens redsel for og uvilje mot proletær disiplin. Slike småborgerlige ideer kan bare skade folkets revolusjonære kamp og må bekjempes.

DEN ANARKISTISKE IDEOLOGIS KLASSE-ROTTER.

I følge Guérin har anarkismen to kilder til revolusjonær energi: individet og massenes spontanitet. Han bruker et sitat fra Stirner til å utdype dette:

»Kommunismen vil ved å avskaffe all individuell eiendom, gjøre meg enda mer avhengig av andre, av allmennheten og helheten. Og skjønt den angriper staten med voldsomhet, er dens hensikt også å opprette sin stat, en allmenn-stat som lammer min fri handekraft ... « (Vår uth.)

Som vi ser forankrer anarkistene sin ideologi i en ekstrem individualisme. Den er uttrykk for småborgerens utrygge stilling under kapitalismens ubønnhørlige utvikling. Samtidig som anarkisten har ei romantisk innstilling til revolusjonen, er hans ideologi fullstendig gjennomsyret av borgerlige fordommer og idealer: Individets rett til fri utfoldelse, frihet og til og med rett til eiendom — alt sammen fullstendig løsrivet fra en klassesammenheng.

Stalin har på en utmerket måte sammenfattet anarkismens ideologiske røtter:

»... Marxismen og anarkismen bygger på helt forskjellige prinsipper, trass i at begge opptrer på kampplassen under sosialismens fane. Grunnsteinen i anarkismen er det enkelte individ, hvis frigjøring etter dens mening er hovedforutsetninga for frigjøringa av massen, kollektivet. Ifølge anarkismen er en frigjøring av massen umulig så lenge enkeltindividet ikke er frigjort. Derav følger dens parole: »Alt for enkeltindividet«.

Grunnsteinen i marxismen er derimot massen, hvis frigjøring etter dens mening er hovedforutsetninga for frigjøringa av den enkelte. Det vil si at i følge marxismen er en frigjøring av individet umulig så lenge massen ikke er frigjort. Derav følger dens parole: »Alt for massene«.

Når vi ser anarkismens småborgerlige klasse-rotter, er det heller ikke noe merkelig at Guérin kommer fram til ei rekke reaksjonære konklusjoner når det gjelder dagens situasjon.

Det byråkrat-kapitalistiske Sovjet framstilles som eksempel på »den autoritære

fortsettes s. 14

Etter den russiske revolusjonen var det blant tidligere reformister og »sentrums»-folk til en viss grad blitt en motesak å være kommunist. For å forhindre at den kommunistiske Internasjonale skulle bli utvannet av vankelmodige og holdningsløse elementer som ikke hadde brutt med reformistisk ideologi, vedtok den på sin annen kongress sommeren 1920 et forslag utarbeidet av Lenin om betingelsene for å tilhøre den kommunistiske Internasjonale. I Norge er dette 21-punktsvedtaket kjent under navnet Moskva-tesene.

Vi trykker ikke dette dokumentet bare fordi det er interessant historie. I dag da de norske marxist-leninistene stadig styrker sin stilling, kan det være nyttig å studere Moskva-tesene nærmere. Som tilfellet var med den kommunistiske Internasjonale, kommer også store deler av den norske m-l-bevegelsen fra reformistiske partier og grupper. I arbeidet med å skape det revolusjonære kommunistpartiet er vi nødt til på systematisk vis å avvise og bekjempe alle rester av reformistisk ideologi og borgerlig arbeidsstil i våre egne rekker.

Red.

Den første kommunistiske verdenskongress stillte ingen betingelser for å bli opp tatt i den 3. Internasjonale. Inntil innkallinga av den første kongressen eksisterte det i de fleste land bare kommunistiske retninger og grupper.

Den 2. kongressen av den kommunistiske Internasjonale trer sammen under ganske andre forhold. Nå finnes det i de fleste land

at de ungarske kommunistene forente seg med reformistene.

Som følge av dette finner den 2. kongress av den kommunistiske Internasjonale det nødvendig å fastslå bestemte betingelser for opptagelse av nye partier, og overfor de partier, som allerede er opptatt i den kommunistiske Internasjonale, å peke på de plikter som er pålagt dem.

Den 2. kongress av den kommunistiske Internasjonale beslutter at betingelsene for å tilhøre den kommunistiske Internasjonale er:

1. All propaganda og agitasjon må være kommunistisk preget. Alle partiers presseorganer må ledes av pålitelige kommunister, som har bevist sin hengivenhet for den proletariske revolusjonens sak. Men proletariatets diktatur må ikke bare omtales som en mekanisk innpugget formel, det må agiteres for det på en slik måte at dets nødvendighet blir innlysende for enhver alminnelig arbeider, arbeiderske, soldat og bonde ut fra det daglige livs kjensgjerninger, som må iaktas systematisk av vår presse og utnyttes fra dag til dag.

Den periodiske og ikke periodiske presse og alle partiforlag må være helt underlagt partiets sentralkomite, uten hensyn til om partiet i dets helhet for øyeblikket er legalt eller illegalt. Forlag skal ikke ha lov til å misbruke sin selvstendighet og føre en politikk som ikke helt svarer til partiets politikk. I pressens spalter, på møter, i fagforeninger, overalt, hvor tilhengerne av den 3. Internasjonale skaffer seg adgang, er det nødvendig systematisk og nådeløst å brennemerke ikke bare borgerskapet, men også dets medhjelpere, reformister av alle avskygninger.

2. Enhver organisasjon, som vil tilslutte seg den kommunistiske Internasjonale, må regelrett og planmessig fjerne reformistene og »sentristene» fra alle mer eller mindre ansvarefulle stillinger i arbeiderbevegelsen (partiorganisasjoner, redaksjoner, fagforeninger, parlamentsfraksjoner, kooperative foreninger kommunalforvaltninger) og erstatte dem med sikre kommunister, uten å la seg skremme av

Forsida på nr. 1 av den kommunistiske Internasjonales organ.

MOSKVA TESENE

ikke bare kommunistiske strømninger og retninger, men kommunistiske partier og organisasjoner.

Partier og grupper som bare for kort tid siden tilhørte den 2. Internasjonale, søker stadig oftere om tilslutning til den 3. Internasjonale, skjønt de ennå ikke er blitt virkelige kommunister. Den 2. Internasjonale er definitivt brutt sammen. Mellompartiene og »sentrums»-gruppene, som innser at den 2. Internasjonale absolutt ikke lenger er levedyktig, forsøker nå å lene seg opp til den stadig sterkere kommunistiske Internasjonale. Men samtidig håper de å beholde så stor »autonomi» at de kan fortsette sin tidligere opportunistiske eller »sentrums»politikk. Den kommunistiske Internasjonale er til en viss grad blitt en motesak.

Ønsket fra visse ledende »sentrums»-grupper om å komme inn i den 3. Internasjonale, er en indirekte bekreftelse på at den kommunistiske Internasjonale har vunnet sympatien hos det store flertall av de klassebevisste arbeidere i hele verden, og at den vokser i styrke for hver dag.

Under visse omstendigheter kan den kommunistiske Internasjonale stå overfor faren for å bli utvannet av vankelmodige og holdningsløse elementer som ennå ikke har brutt med den 2. Internasjonales ideologi.

Enkelte store partier (Italia, Sverige, Norge, Jugoslavia), der flertallet står på kommunismens standpunkt, er det dessuten blitt stående en sterk reformistisk og sosialpasifistisk fløy som bare venter på det rette øyeblikket til å reise hodet igjen, å begynne aktiv sabotasje av den proletariske revolusjonen og slik hjelpe borgerskapet og den 2. Internasjonale.

Ingen kommunist bør glemme lærdommene fra den ungarske rådsrepublikken. Det ungarske proletariatet måtte betale dyrt for

at jevne arbeidere fra massen i første omgang må erstatte »fjerne» ledere.

3. I alle land, hvor kommunistene som følge av beleiringstilstand og unntakstilstand ikke er istand til å drive sitt arbeid legalt, er kombinasjonen av den legale og den illegale virksomhet ubetinget nødvendig. I nesten alle land i Europa og Amerika trer nå klassekampen inn i borgerkrigens fase. Under disse forhold kan kommunistene ikke ha noen tillit til den borgerlige legalitet. De er forpliktet til overalt å skape et parallelt illegalt organisasjonsapparat, som i det avgjørende øyeblikk kan hjelpe partiet til å oppfylle sin plikt mot revolusjonen.

4. Plikten til å spre kommunistiske ideer innebærer en særlig politikk til den mest ettertrykkelige systematiske propaganda i hæren. Hvor denne agitasjonen blir hindret av unntakslover, må den drives illegalt. Å gi avkall på et slikt arbeid er det samme som å forråde sin revolusjonære plikt og er uforenlig med tilslutning til den 3. Internasjonale.

5. En systematisk og planmessig agitasjon på landet er nødvendig. Arbeiderklassen kan ikke seire, hvis den ikke har støtte fra iallfall endel av landarbeiderne og de fattigste bøndene. Den må også ved sin politikk ha sikret seg nøytralitet fra endel av den øvrige landbefolkning. I den nåværende fase er kommunistisk aktivitet på landsbygda av stor viktighet. Det må utføres i hovedsak ved hjelp av kommunistiske arbeidere som er i kontakt med landbefolkningen. Å gi opp dette arbeidet eller overlate det til halvreformistiske elementer, betyr svik mot den proletariske revolusjonen.

6. Ethvert parti som ønsker å tilhøre den 3. Internasjonale, er forpliktet til å avsløre, ikke bare den åpne sosialpatriotisme, men også sosialpasifismens uærlighet og hykleri. Partiet må systematisk åpne arbeidernes øyne

for at det uten en revolusjonær omstyrtelse av kapitalismen, vil ingen internasjonale voldgiftsdomstoler, ingen overenskomst om innskrenking av krigsopprustning, ingen »demokratisk» fornyelse av Folkeforbundet være istand til å forhindre nye imperialistiske krig.

7. De partier som ønsker å tilhøre den kommunistiske Internasjonale, er forpliktet til åpent å erkjenne det fullstendige brudd med reformismen og »sentrums»politikken og til å drive propaganda for dette brudd blant partimedlemmene. Uten det er en konsekvent kommunistisk politikk ikke mulig.

Den kommunistiske Internasjonale krever en ubetinget og kompromissløs gjennomføring av dette brudd snarest mulig. Den kommunistiske Internasjonale kan ikke finne seg i at notoriske reformister, slike som Turati, Kautsky, Hilferding, Hillquit, Longuet, MacDonald, Modigliani o.a., skal ha rett til å betrakte seg som medlemmer av den 3. Internasjonale. En slik tilstand ville føre til at den 3. Internasjonale i høy grad ville bli lik den omkomne 2. Internasjonale.

8. I land hvor borgerskapet er i besittelse av kolonier og undertrykker andre nasjoner, er det nødvendig at partiet tar en skarp og klar stilling når det gjelder dette spørsmålet. Ethvert parti som ønsker å tilhøre den 3. Internasjonale er forpliktet til hensynsløst å avsløre »sine» imperialisters ondskinnede hensikter i koloniene; å understøtte enhver frigjøringsbevegelse i koloniene, ikke bare i ord men også i gjerning; å prøve å fordrive de hjemlige imperialister fra disse koloniene; å utvikle hos arbeidene i sitt land et virkelig hjertelig og broderlig forhold til den arbeidende befolkningen i koloniene og de undertrykte nasjonene, og blant sitt lands tropper å drive en systematisk agitasjon mot enhver undertrykkelse av kolonifolkene.

9. Ethvert parti som ønsker å tilhøre den kommunistiske Internasjonale, må utfolde en systematisk og utrettelig kommunistisk virksomhet innenfor fagforeningene, arbeider- og bedriftsrådene, de kooperative foreninger og andre masseorganisasjoner av arbeidere. Innenfor disse organisasjoner er det nødvendig å organisere grupper som ved uavbrutt og utrettelig arbeid skal vinne fagforeningene osv. for kommunismens sak. Disse grupper er forpliktet til i sitt daglige arbeid og overalt å avsløre sosialpatriotenes forræderi og

»sentristenes» vankelmodighet. De kommunistiske gruppene må være fullstendig underordnet partiet.

10. Ethvert parti, som tilhører den kommunistiske Internasjonale, er forpliktet til å føre en hardnakket kamp mot den faglige gule Amsterdam-»Internasjonale». Det må på den mest ettertrykkelige måte agiteres blant de faglige organiserte arbeidere for nødvendigheten av et brudd med Amsterdam-Internasjonale. Med alle midler må det understøtte den nye internasjonale samling av de røde fagforeninger, som er tilsluttet den kommunistiske Internasjonale.

11. Partier som vil tilhøre den 3. Internasjonale, er forpliktet til å underkaste sine parlamentsfraksjoners sammensetning en revisjon; å utskille alle upålitelige medlemmer fra dem; å underordne disse fraksjoner, ikke bare i navnet, men også i virkeligheten sentralkomiteen, idet det blir krevd av hvert enkelt kommunistiske parlamentsmedlem at hele hans virksomhet stilles i den virkelige revolusjonære agitasjons og propagandas tjeneste.

12. Partier, som tilhører den kommunistiske Internasjonale, må bygges opp på grunnlag av den demokratiske sentralismens prinsipp. I den nåværende epoke med tilspisset borgerkrig, vil det kommunistiske parti bare være i stand til å gjøre sin plikt når det er organisert på en mest mulig sentralisert måte; når det hersker jernhard disiplin som grenser til militær disiplin innen partiet; når det har et autoritativt partisentrum utrustet med vidtgående makt og myndighet som nyter medlemmenes fulle tillit.

13. De kommunistiske partier i de land hvor kommunistene kan drive sitt arbeid legalt, må fra tid til annen foreta utrenskinger (nyregistrering) av sine partiorganisasjoner for systematisk å renske ut småborgerlige elementer som har sneket seg inn.

14. Ethvert parti som ønsker å tilhøre den kommunistiske Internasjonale, er forpliktet til uforbeholdent å støtte enhver sovjetrepublikk i dens kamp mot kontrarevolusjonære krefter. De kommunistiske partier må drive en utvetydig propaganda for å forhindre transport av krigsmateriell til sovjetrepublikkenes fiender, de må drive legal eller illegal propaganda i væpnede styrker som skal settes inn for å knuse sovjetrepublikkene osv.

Forts. side 14.